

brat *francišek* 6

*In ker so delo
posvetile Bogu, je bilo
vse posvečeno,
tako njihovo delo,
kot njihovo življenje.*

- Delo
- Božja beseda za sv. Frančiška
- Slovesne zaobljube
- Pogovor z Danièle Gatti OFS
- Sklic narodnega volilnega kapitlja OFS
- Letno srečanje komisarjev za Sv. Deželo

- 3 Urednikova beseda
- 4 Frančiškova duhovnost
Delo
Simpozij o Frančiškovih virih
Frančiškovi viri, izziv virov
- 11 Naša evangelizacija
Odsvit Luči – zdaj spet žari
Mladi prijatelji iz Vareša na obisku v Sloveniji
- 17 Iz naših družin
Zaobljube v KB OFS Škofja Loka
Slovesne redovne zaobljube
Danièle Gatti OFS
Duhovne vaje za Frančiškove brate
in sestre ter prijatelje
- 24 Frančiškov svetni red
Sklic narodnega volilnega kapitlja OFS
Marthe Robin
- 26 Mladi Frančišku
Drugi evropski kongres FRAMA in OFS
Govorimo o družini
- 36 Razvedrilo
Nagradni okvir
- 37 Korenine in sadovi
Javier Garrido: Rožice sv. Frančiška (20)
- 39 Sveta dežela
Letno srečanje komisarjev za Sv. Deželo
v vasi Herlany na Slovaškem
Novice iz Svete dežele
Moj slovenski Camino 5. del
Počitniški potopis
Adventni Salzburg s pevskim koncertom
»Sneg v Betlehemu«
Zahvala kolesarskim donatorjem
Švica
Mehika

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.
GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA (OFS) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj:

Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zb/

Za založbo:

Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora:

Janez Papa OFM (odgovorni urednik)
Fani Pečar OFS (glavna urednica)
Peter Skoberne OFS (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič OFS (Frančiškov svetni red);
Prispevke za rubriko OFS pošljite na e-pošto:

revija.bf@fsr.si

Gregor Pavlič OFS (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Jernej Kurinčič OFM (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Benjamin Tomažič (Napovednik)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik:

Aleš Porenta

Fotografije:

Naslovka: Volovska vprega, internet
Ostalo: Internet, arhiv revije BF

Oblikovanje in priprava:

Tina Bruno, Založba Brat Frančišek

Tisk: Littera Picta, Medvode

Naklada: 2.300

Naslov uredništva:

Frančiškanski trg 1, SI-8000 Novo mesto
tel.: 07-338-14-77
E-mail: **revija.brat.francisek@ofm.si**
faks 07-338-14-79

Rokopisov in slik ne vračamo.
Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na:

Narodni svet FSR Slovenije,
Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana

TRR SI56-2420-1900-4608-820
Raiffeisen banka d.d. Maribor; sklic na 00 700-15.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Gospod naj ti podari mir!

Jesen v teku letnih časov predstavlja čas, ko so sadovi zemlje pobrani in se narava pripravlja na prihod zime. Potem ko zamenja vse palete jesenske kolekcije barv listja in naposled drevje ostane golo, je pripravljeno na zimski sen. Mesec november je za nas kristjane čas, ko se spominjamo življenja in dela vseh tistih, ki so že odšli s tega sveta. In jih priporočamo Božjemu usmiljenju.

O delu bomo razmišljali tudi v tej številki revije Brat Frančišek. Svoj pogled na delo nam je zaupal frančiškanski brat Ksaver Babnik, ki deluje v ljubljanskem samostanu pri Marijinem oznanjenju.

Sv. Frančišek se je ob svetem pismu krepil in kalil za opravljanje svojega poslanstva. Več o tem si boste lahko prebrali v predavanju minoritskega p. Milana Holca, ki ga je imel ob Frančiškovem simpoziju v mesecu maju.

Sestre klarise nam ob 760-letnici razglasitve sv. Klare za svetnico pred-

stavljajo novo knjigo o življenju in delu s. Imakulate in Božje previdnosti.

V nadaljevanju boste lahko prebrali poročilo o obisku mladih prijateljev iz Vareša v Sloveniji.

Rubrika *Iz naših družin* nam bo prikazala utrinke iz zaobljub KB OFS v Škofji Loki in slovesnih zaobljub br. Boštjana Horvata OFM. Prebrali pa boste lahko tudi pogovor z Danièle Gatti OFS, avtorico knjige o s. Imakulati.

Svoje delovne obveznosti moramo znati prekiniti in okrepiti z duhovnimi vajami, ki poskrbijo za telo in duha. Delo in življenje narodnega bratstva OFS pa usmerja predsednik z narodnim svetom OFS, zato nas predsednik narodnega sveta br. Metod Trajbarič OFS vabi na volilni narodni kapitelj OFS, kjer bo izvoljeno novo vodstvo.

Med znanimi člani OFS se je tokrat znašla Marthe Robin, ki je svoje dolgoletno trpljenje darovala Kristusu.

Sledi poročilo o drugem Evropskem kongresu FRAMA in OFS v Mostarju ter tamkajšnjem predavanju Marie Consuelo de Nuñez (Chelito) o družini.

Svetodeželski del nam prinaša nekaj novic iz življenja in dela tamkajšnjih kristjanov ter poročilo o letnem srečanju komisarjev CTS. Nadaljujemo s potopisom slovenskega Camina in počitnic po Karelji, Norveški, Švedski, Finski, Talinu in St. Peterburgu.

Čprav bo šelestenje listja po drevesih v teh dneh utihnilo, naj v vaših rokah šelestijo listi revije BF ob prebiranju.

Vse dobro! Br. Janez Papa

Delo

Dejstvo, o katerem rad premišljujem, je, da je vsak od nas poklican in poslan na svet s točno določenim poslanstvom, nalogo. Na nas pa je, da odkrijemo pot in način kako uresničiti svoje poslanstvo, ki nam ga je zaupal Bog, ne glede na žrtve, ki nas na tej poti čakajo. Poklicani smo, da postanemo sveti, kakor je Bog svet. Pravijo, da obstaja toliko poti svetosti, kolikor je človeških bitij. Svojo pot svetosti skušam ustvarjati, ko se trudim živeti identiteto kristjana in frančiškana, brata laika.

V skupnosti mi je zaupana skrb za urejenost naše cerkve na Tromostovju. Torej je moje delo predvsem fizično (čiščenje, pospravljanje, krašenje, delo na vrtu, kjer vzgajam rože za cerkev ...). Za mnoge dolgočasno, monotono, umazano in nezaželeno. In od kod meni navdih oziroma motivacija za vsakodnevno opravljanje takega dela? Že Sveto pismo samo in življenje svetnikov

nas spodbujata k drugačnemu pogledu na marljivo, preprosto fizično delo, ki je precej drugačno od razmišljanja sodobnega človeka. Celo sam Jezus, ko je živel na zemlji, je opravljal nekatera dela, saj je postal znan kot tesar (prim. Mt 13,55 in Mr 6,3). Meni osebno pa so bile spodbuda na moji življenjski poti številne redovnice (večinoma so že odšle k Bogu po zaslužen plačilo), ki mi jih je bilo dano spoznati in občudovati, kako samozatajno in velikodušno so darovale svoje življenje ter ga posvetile Bogu in bližnjemu prav z opravljanjem preprostih, pa tudi težkih fizičnih del... In ker so ga posvetile Bogu, je bilo vse posvečeno, tako njihovo delo kot njihovo življenje. In če so zmogle one, zakaj ne bi jaz? In v tem sem prepoznal svojo življenjsko pot v posvečenem življenju.

Veseli in srečen sem, da smem tako služiti Bogu in bližnjemu po vzoru tolikih naših bratov in sester, ki so na nebu kot zvezde, ki ne bodo nikoli zašle. In naj bo ta skromen zapis zahvala in hvala

vsem, ki se trudijo ovrednotiti preprosta dela, za mnoge tako samo-umevna, a neobhodno potrebna za vsakdanje življenje.

Naj zaključim svoje razmišljanje o delu in pomenu dela z spodbudnim geslom sv. Benedikta: »Moli in delaj!« Vemo, da so se po tem pravilu ravnali vsi narodi evropske krščanske celine, in naj tudi danes živimo iz teh korenin!!

br. Ksaver Babnik

Simpozij o Frančiškovih virih

V letu posvečenega življenja je Frančiškova konferenca pripravila simpozij o Frančiškovih virih dne 9. maja 2015 v Ljubljani.

Frančiškovi bratje in sestre smo srečanje začeli s sv. mašo pri frančiškanih na Tromostovju, ki jo je ob somaševanju nekaterih bratov vodil provincialni minister frančiškanov p. Marjan Čuden. Nato smo se v procesiji po ljubljanskih ulicah napotili do minoritov pri Sv. Petru.

Na simpoziju so nam spregovorili naslednji predavatelji: p. Milan Holc OFMConv. o svetopisemskih virih, p. Metod Benedik OFMCap. o zgodovinskih virih in br. Miran Špelič OFM o patrističnih virih.

V tokratni številki preberite predavanje p. Milana Holca:

BOŽJA BESEDA – »LUČ IN ŽIVLJENJE« ZA SVETEGA FRANČIŠKA

FRANČIŠEK BERE IN PREMIŠLUJE BOŽJO BESEDO

Uvod

Zadnji dokument Kongregacije za ustanove posvečenega življenja in družbe apostolskega življenja *Pozorno opazujte* med drugim pravi: Za sv. Frančiška Asiškega je Vodilo »življenje po evangeliju Jezusa Kristusa«. Za Klaro Asiško pa je »način življenja reda ubogih sester /.../ tale: Spolnjevati sveti evangelij našega Gospoda Jezusa Kristusa« (8).

Sveti Bonaventura (Janez Fidanza) je zapisal: »To, kar je v Svetem pismu, ni sad človeškega proučevanja, marveč je

nastalo po Božjem razodetju, ki prihaja od Očeta luči, iz katerega je sleherno očetovstvo v nebesih in na zemlji.

Od Očeta se po Sinu Jezusu Kristusu v nas razliva Sveti Duh. Po Svetem Duhu, ki deli in porazdeljuje svoje darove vsakomur, kakor hoče, se nam daje vera in po veri v naših srcih prebiva Kristus.

To je pravo gledanje na Jezusa Kristusa, iz katerega kot iz vira prihajata trdnost in umevanje celotnega Svetega pisma. Zato je tudi nemogoče, da bi kdo prišel do njegovega umevanja, če mu ni bila poprej vlita vera v Kristusa, ki je luč in vrata in tudi temelj vsega Svetega pisma. Vera je namreč temelj, ki daje podlago, je luč, ki usmerja, in vrata, skozi katera vstopamo v spoznanje vseh nadnaravnih razodetij v času našega potovanja Bogu naproti. Vera je tudi merilo modrosti, ki nam je dana od Boga, da bi kdo ne mislil več, kakor se sme misliti, temveč kakor je prav, vsak po meri vere, ki mu jo je Bog dodelil.

Dobrina ali sad razmišljanja Svetega pisma torej ni karkoli, ampak polnost večne blaženosti. V Svetem pismu so namreč besede večnega življenja; napisano je bilo ne le, da bi vanj verovali, temveč, da bi tudi dosegli večno življenje, v katerem bomo gledali in ljubili in se bodo v njem spolnile vse naše želje. Ko se bo to zgodilo, bomo zares spoznali vse spoznanje presegajočo vednost ljubezni in bomo tako napolnjeni z vso Božjo polnostjo. In v to polnost nas hoče uvajati Sveto pismo, kakor je zapisal apostol Pavel«, še nadaljuje sv. Bonaventura.

»S tem ciljem torej, s tem namenom je treba raziskovati Sveto pismo, ga razlagati in tudi poslušati«, sklone svoje razmišljanje sv. Bonaventura (*Breviloquium*; Prol. Opera omnia 5, 201).

To je tudi glavna značilnost Frančiškovega branja in premišljevanja Svetega pisma.

Francišek in Sveto pismo

Sveto pismo je Božja beseda, je Božja govorica. Po Svetem pismu se Bog ne le razodeva, ampak tudi »sklanja« nad svoje otroke. Gre za »sestop« (*condescensio*) večne Modrosti, »da bi spoznali neizrekljivo Božjo naklonjenost«. Bog »prilagodi svoj govor« (prim. BR 13); konstitucija BR uporablja izraz sv. Janeza Zlatoustega: *attemperatio* = gr. *synkatábasis* – »prilagoditev«, pa tudi »sestop« ali »sestopanje«; *In Gen. 3,8* (hom. 17,1: PG 53, 134). »Po svetih knjigah prihaja svojim otrokom ljubeče naproti in se z njimi pogovarja Oče, ki je v nebesih« (prim. BR 21).

Sv. Francišek Svetega pisma ni proučeval, sv. Francišek se ni posvečal posebnemu študiju Svetega pisma, še manj ga je razlagal ali tolmačil. Francišek ni bil nikoli ekseget, ampak je Sveto pismo prebiral. Božjo besedo je poslušal, jo premišljeval, z njo molil.

Tomaž Čelanski pravi, da se sv. Francišek Svetega pisma ni učil v šolah in o njem tudi ni imel nobenega strokovnega znanja, ampak je bil o Svetem pismu poučen po Svetem Duhu in po molitvi. Omenja tudi, da je sv. Francišek z branjem, intenzivnim premišljevanjem in pobožnostjo sprejemal Božjo besedo in si prizadeval, da je lahko obrodila bogate sadove (prim. 2 *Cel* 102-105).

Nobenega dvoma ni, da je sv. Francišku Sveto pismo priraslo k srcu. To zgovorno pove naslednja zgodba, ki jo navajam po poročilu sv. Bonaventura: »Nekega dne je sv. Francišek razdelil svojim bratom po listih besedilo Nove zaveze (preprosto je raztrgal knjigo) – v tistem trenutku edini izvod, ki je bil na razpolago – da bi lahko bratje prebiral in premišljevali Božjo besedo in bi tako ne motili drug drugega (Leg. *Maior* XI, 1-2; prim. Leg. *Minor* 4,3).

Vrnimo se še za trenutek k besedam dokumenta *Pozorno opazujte*: Za sv. Franciška Asiškega je Vodilo »življenje po evangeliju Jezusa Kristusa«. Tako je namreč zapisano tudi v *Nepotrjenem vodilu*, FNPVod I,1. *Potrjeno vodilo* pa se začne v istem tonu: »Vodilo in življenje manjših bratov je spolnjevanje svetega evangelija našega Gospoda Jezusa Kristusa ...« (FPVod I,1).

Med številnimi citati iz Svetega pisma (neposrednimi ali posrednimi, več sto jih je) posebno mesto pripada evangelijem. Med vsemi knjigami Svetega pisma, Stare in Nove zaveze, »so evangeliji upravičeno najodličnejši. So namreč glavna priča – *praecipuum testimonium* – o življenju in nauku učlovečene Besede, našega Odrešenika« (BR 18). In to je veljalo za sv. Franciška. Franciškova terminologija o Svetem pismu je »ozka«, »skrčena«, lahko bi rekli celo »omejena«. Izrazi »Biblija, Pismo, Stara in Nova zaveza« so za sv. Franciška tujek. Poleg izraza »zakon, postava«, ki ga uporabi samo dvakrat, Francišek najraje uporablja izraz »beseda« (Božja ali Kristusova) v ednini in množini. Neredko pa uporabi preprosto samo izraz »*scriptum est*«. Nenavadno, zato pa značilno je, kako med navdihnenimi knjigami Stare in Nove zaveze Francišek razlikuje in izpostavlja samo evangelije, in to v edninski rabi ter brez omembe evangelista ali evangelistov: če jih citira ali aludira na Mt, Mk, Lk ali Jn, ali na dva, tri, ali pa tudi na vse štiri, Francišek uporablja izključno izraz »Evangelij« ali »Gospod v/ po evangeliju«. Le enkrat zasledimo izraz »Mojzesova postava«, in še to posredno, ko citira Hebr 10,28-29 (5 Mz 17,1-6; 19,15): »Če kdo Mojzesovo postavo zavreže, ga po pričevanju dveh ali treh prič brez usmiljenja doleti smrt. Kaj mislite, koliko hujšo kazn bo zaslužil šele tisti, ki potepta Božjega Sina, tisti, ki ima za navadno tisto

kri zaveze, s katero je bil posvečen, tisti, ki zasramuje Duha milosti.« V pismu celotnemu redu Francišek ta citat takole navaja: »Spominjajte se, moji dragi bratje duhovniki, da je pisano v Mojzesovi postavi, kako so po Božji razsodbi brez vsakega usmiljenja umirali vsi, ki so jo že samo na zunaj kršili. Koliko večjo kazn, menite, bo zaslužil, kdor tepta Božjega Sina in ima kri zaveze, s katero je bil posvečen, za omadeževano in sramoti Duha milosti« (17-20). Psalterij pa citira trikrat; dvakrat kot liturgično knjigo: prvič v nepotrjenem Vodilu (3,8), kjer dovoljuje *psalterij* tudi »laikom, ki znajo brati«, in drugič v potrjenem Vodilu (3,2), kjer klerikom naroča, »naj opravljajo molitveno bogoslužje po obredu svete rimske Cerkve, razen *psalterija*. Enkrat pa omenja »psalterij« kot glasbeni instrument (*psalterium*; »harfa« – slovenski prevod hebrejskega izraza *nébel*; prim. Ps 57,9).

Tak način rabe Svetega pisma tudi pomeni, da se Francišek ni posebno izobraževal v Svetem pismu ali hodil v šole, pomeni tudi njegovo ne preveliko zanimanje za učenost. Poudari pa njegov pristop, približevanje Evangeliju in Svetemu pismu, najbolj po liturgiji. Gre predvsem za pozornost, ki jo je Francišek posvečal evangelijskim vsebinam in nenehnemu premišljevanju le-teh, kar je po drugi strani prispevalo k memoriranju – pomnjenju in poenotenju evangelijskih besedil.

Čeprav je Francišek nadvse cenil in spoštoval pisano Božjo besedo – bodisi posamezne knjige Svetega pisma bodisi liturgična besedila – pa tudi tisto živo, s katero se je srečeval ob teologih in klerikih, ter jo priporočal in naročal, naj jo častijo in z vsem spoštovanjem sprejemajo, ter je osebno uporabljal psalterij (prim. *Officium Passionis*) ter tudi svojim bratom naročil, naj ga upo-

rabljajo (FNPVod 3,8; FPVod 3,2) tako za osebno kakor za skupno molitev, ima le EVANGELIJ za navdihnen vir, za temelj svojega lastnega življenja in življenja tistih, ki mu bodo sledili, tako mož kakor žena. Evangelij je vir osebne hoje za Jezusom Kristusom. Dokazuje, da je temu tako, najdemo v potrjenem in še prej nepotrjenem Vodilu: »In dokler vztrajajo v Gospodovih zapovedih, ki so jih obljubili po svetem evangeliju in s svojim življenjem, naj vedo, da ostajajo v pravi pokorščini; in Gospod naj jih blagoslovja« (FNPVod 5,17); »Držimo se torej besed, življenja in nauka in svetega evangelija njega, ki je usmiljeno prosil za nas svojega Očeta in nam razodel njegovo ime ...« (FNPVod 22,41); »Vodilo in življenje manjših bratov je spolnjevanje evangelija našega Gospoda Jezusa Kristusa ...« (FPVod 1,1); »... da bomo vedno pokorni in podložni tej sveti Cerkvi ter stanoviti v katoliški veri živeli v uboštvu in ponižnosti ter po svetem evangeliju našega Gospoda Jezusa Kristusa, kar smo trdno obljubili« (FPVod 12,4). Omenjeni navedki najdejo svoje potrdilo v Oporoki, kjer pravi: »Ko mi je Gospod dal brate, mi ni nihče pokazal, kaj moram storiti. Toda

sam Najvišji mi je razodel, da moram živeti po vzoru svetega evangelija« (FOp 14). Te besede so med drugim tudi nekakšen »dvojček« načina življenja ubogih sester, ko jih spomni: »Ker ste po Božjem navdihnjenju hotele postati hčere in služabnice najvišjega velikega kralja, nebeškega Očeta, in ste se zaročile s Svetim Duhom, ko ste se odločile živeti v skladu s popolnostjo svetega evangelija« (FNŽKI 1 – Način življenja za sveto Klaro). To so verjetno odmevi Mt 19,21: »Če hočeš biti popoln, pojdi, prodaj vse, kar imaš, in daj ubogim in imel boš zaklad v nebesih«; pa tudi Mt 5,48: »Bodite torej popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče.«

Ne preseneča torej dejstvo (izjema je le *Officium Passionis*), da so prav evangeliji največkrat omenjeni v Frančiškovih spisih. »Blagor tistemu redovniku, ki nikjer ne najde večjega zadovoljstva in veselja, kakor le v najsvetejših Gospodovih besedah in delih ter z njimi vodi ljudi k ljubezni do Boga v radosti in veselju« (FOpom 21,1-2).

Sv. Frančišek od bratov, preprosto že zato, ker so kristjani, želi in pričakuje, da bi z Božjo besedo vzpostavili nadvse edinstven odnos; da bi bili njegovi bratje dobredno stopljeni z Božjo besedo. Za kristjana je Božja beseda voda, v kateri plavajo ribe, ali zrak, ki pomaga letati pticam pod nebom; ptice in ribe ne poznajo kemičnih sestavin elementov, kjer čofotajo ali plahutajo, in se tega tudi ne zavedajo, vendar bi jim bilo brez vode in zraka plavanje ali letenje onemogočeno.

»Sveto pismo govori človeški jezik«

Tako so opozarjali že učenci šole R. Izmaela. »Kajti ta zapoved, ki ti jo danes dajem, zate ni pretežka in ni oddaljena. Ni na nebu, da bi mogel reči: »Kdo se bo za nas povzpel v nebesa, da nam jo prinese in jo da slišati,

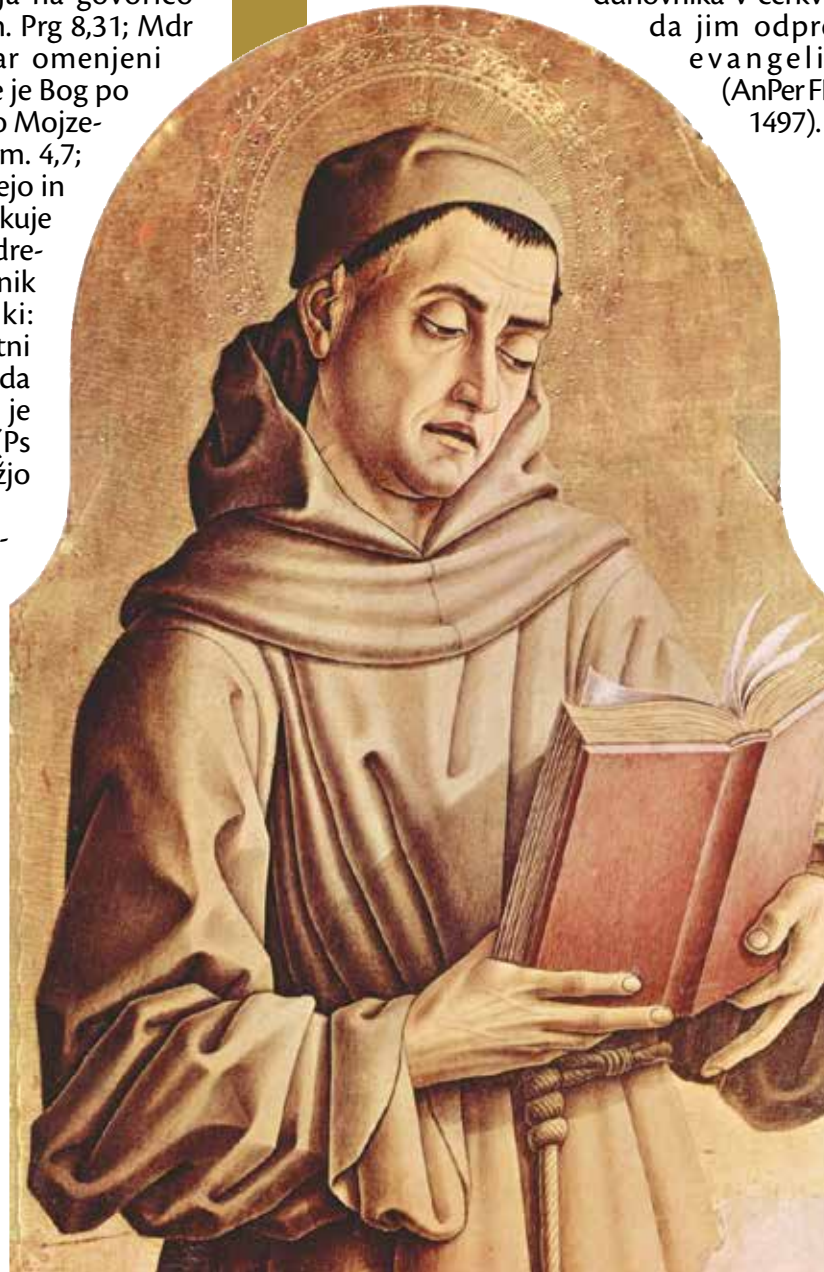
da jo bomo mogli izpolniti?« Tudi ni onkraj morja, da bi mogel reči: »Kdo se bo za nas odpravil čez morje, da nam jo prinese in jo da slišati, da jo bomo mogli izpolniti?« Kajti prav blizu tebe je beseda, v tvojih ustih in v tvojem srcu, da jo lahko izpolnjuješ.« (5 Mz 30,11-14).

V jeziku, ki spominja na govorico modrostnih knjig (prim. Prg 8,31; Mdr 1,6; Sir 24,11), pravkar omenjeni odstavek potrjuje, da se je Bog po razodetju, ki ga je dal po Mojze-su, približal ljudem (prim. 4,7; 29,28). Lahko ga razumejo in storijo vse, kar Bog pričakuje od njih. V ekonomiji odrešenja ta beseda ni dejavnik med drugimi dejavniki: beseda daje smisel celotni zgodovini do te mere, da je poosebljena. »Trdno je postavljena v nebesih« (Ps 119,89) in razodeva Božjo zvestobo.

Božja beseda po Frančiškovem »gledanju s srcem« tako za nas, njegove brate in sestre, predstavlja obzorje – horizont, ki nas opredeljuje; je kakor »lego kocke«, s katerimi gradimo ta horizont, s katerimi lahko najdemo smisel tega, kar živimo in doživljamo, za kar se večkrat borimo in o čemer sanjamo, načrtujemo, pa tudi zgrešimo.

Anonimni pisec (Anonimus Peruginus) poroča, kako sta prva

dva privrženca, Bernard in Peter Cattani, nekega dne prišla k Frančišku z željo, da bi se mu pridružila. Navdušen nad njuno željo jima je Frančišek ljubeznivo odgovoril: »Pojdimo in vprašajmo Gospoda, da nam svetuje.« Odpravili so se v cerkev, poklekli in molili, na koncu pa prosili duhovnika v cerkvi, da jim odpre evangelij (AnPerFF 1497).

To popolno zaupanje v Božjo besedo, predvsem v evangelijsko besedo, v čisto praktičnih in vsakdanjih stvareh poraja v nas spontano vprašanje: ali je morda Frančišek navdihnjeno besedilo prilagajal, izkrivljal ali celo sprevračal po nekem svojem predkomprimiranju, po svojem lastnem okusu, če hočete, ali po svoji zamisli in po že vnaprej določenih razumskih vzorcih. Na to vprašanje moramo odgovoriti negativno: Sv. Frančišek ni krojil po svoje tega, kar je črpal iz evangelijev. Čeprav je bil »tešč«, kot je že bilo rečeno, eksegetskih metod, hermenevtičnih načel in tehničnih pripomočkov, ki jih te metode nudijo, je Frančišek zavračal, še več – *a priori* je odklanjal hermenevtiko, ki bi slabila in praznila Božjo besedo s človeško umnostjo. Raje kot da je apliciral na Božjo besedo človeška sredstva, da bi se z njo »uglasil« (postavil na isto valovno dolžino), je ubral, vsaj zdi se tako, pot v popolnoma drugo smer in se je postavil na valovno dolžino Božje – navdihnjene besede. Na ta način se je udomačil s »črko« in zaznal »duh«; prepustil se je prepojiti z Besedo, se v njej poučiti, razsvetliti z vso preprostostjo, neposrednostjo in jasnostjo. Tako kot se narava prepusti osvetliti od sonca.

Zelo pomenljiv se mi ob tem zdi zložen navedek sinoptične razlage prilike o »sejalcu in semenu« v nepotrjenem Vodilu (FNPVod 22,10-17): »Skrbno se varujmo, da bi ne bili zemlja kraj pota, ali kamnita ali trnjeva, kakor pravi Gospod v evangeliju: »Seme je Božja beseda. Katero je padlo poleg poti in je bilo pohojeno, so tisti, ki poslušajo besedo in je ne razumejo, pride hudič in vzame vsejano v njihovih srcih in odnese besedo iz njihovih src, da se ne bi po veri rešili. Katero pa je padlo na skalo, so tisti,

ki z veseljem sprejmejo besedo, brž ko jo slišijo. Ko pa se začne stiska in preganjanje zaradi besede, se takoj pohujšajo. Ti nimajo korenine v sebi, ampak so nestanovitni, ker verujejo le nekaj časa, v skušnjavah pa odpadejo. Katero pa je padlo med trnje, so tisti, ki Božjo besedo slišijo, pa gredo ter se v skrbeh, nadlogah tega sveta in bogastvu in nasladnosti življenja zaduše in ne obrode sadu. Katero pa je bilo vsejano v dobro zemljo, so tisti, ki besedo slišijo, razumejo in ohranijo v dobrem in plemenitem srcu ter obrodijo sad v potrpljenju» (prim. Lk 8,11b-15; Mt13,19-23; Mr 4,15-20).

Ta navedek zasledimo potem, ko na začetku poglavja Frančišek oznani svoj program, program za brate in za Red z besedami: »... naš Gospod Jezus Kristus, po čigar stopinjah moramo hoditi« (FNPVod 22,2; prim. 1,2), in vse spodbudi: »Zdaj pa, ko smo zapustili svet, ne smemo delati nič drugega, kakor da izpolnjujemo Gospodovo voljo in da ugajamo Bogu« (FNPVod 22,9).

Ta eskuzivna vnema, »slediti« (hoditi po stopinjah) in ne samo »izpolnjevati Božjo voljo« s sinovskim strahom (ki je različica programa »hoditi po Kristusovih stopinjah«), predpostavlja iskanje in spoznanje Božje volje. In v trenutku, ko Frančišek na široko razvije

razlago prilike o sejalcu, poudari, da je to iskanje-spoznanje mogoče samo s pozornim, neprestanim, voljnim in krotkim poslušanjem evangeljske besede, ki je vsejana v kristjana in se uresničuje v tistih, »ki besedo slišijo, razumejo in ohranijo v dobrem in plemenitem srcu ter obrodijo sad v potrpljenju.«

Zaključek

Iz povedanega lahko sklepamo, da je Frančišek z evangeljskim besedilom vzpostavil sicer preprost, vendar neposreden, nepretrgan in zgoščen dialog. Veliko časa je posvetil premišljevanju evangelija in bil razsvetljen v tolikšni meri, da je razumel njegov pravi smisel in ga v polnosti uresničil v življenju; bil je *vir totus evangelicus*. Frančišek je na tak način hranil življenje svoje vere in tudi življenje vere drugih. Frančiškov dialog z evangeljsko besedo je bil v popolni sintoniji z naukom Cerkve. Kadar koli je pri liturgičnem dogajanju poslušal besedo in njeno razlago, jo je sprejemal in premišljeval kot živi glas Cerkve. Spoštovati klerike, ki »častijo telo in kri našega Gospoda Jezusa Kristusa« ter »morajo zbrati in spraviti na častno mesto Gospodova imena in njegove napisane besede, če se le-te znajdejo na nedostojnih krajih,« (prim. 1FPKU 5) ter »spoštovati teologe in tiste, ki oznanjajo najsvetejše Božje besede« (prim. FOpom 13), ne predstavlja samo teoretičnega podatka ali dejstva, temveč je to dolžnost, ki jo je Frančišek čutil do vseh, ki so in bodo v službi Božje besede in evangelija.

Frančišek je bil prepričan, da je Božja beseda resnično »veselje in radost« za vsakogar, ki jo prebira, premišljuje, z njo moli in se iz nje hrani.

Odsvit Luči – zdaj spet žari

15. avgusta 2015 je minilo 760 let, odkar je papež Aleksander IV. razglasil Klaro za svetnico, dve leti po njeni blaženi smrti. Za to veliko milost, za dar posvečenega življenja v Cerkvi, dar vere in vse brezštevilne milosti smo se posebno zahvalili Bogu v Nazarjah in Turnišču.

V soboto, 8. avgusta 2015, je v Nazarjah ob somaševanju nadškofov Stanislava Zoreta in Alojzija Cvikla, škofov Stanislava Lipovška in Petra Štumpfa, Frančiškovich bratov in drugih duhovnikov daroval slovesno sveto mašo kardinal Franc Rode. V pridigi je poglobljeno prikazal duhovno podobo sv. Klare, ki je skupaj s sv. Frančiškom v tistem prelomnem času »prinesla svetu nekaj novega, potrebne sveže sile, ki lahko prenovijo svet. Molitev

in tihota, spokornost in uboštvo, delo in veselje – to je Franciškova karizma, ki jo je Klara živela 41 let v samostanu sv. Damijana. To je bil njen Nazaret, njeno Nazarje, kjer je sodelovala pri skrivnosti odrešenja. Klara je podoba Marije, ki prinaša Kristusa svetu. In tako je pisala češki kneginji Neži Praški: »Kakor je slavna Devica nosila Kristusa telesno, tako ga lahko nosiš tudi ti duhovno v svojem čistem in deviškem telesu, če hodiš po Njenih stopinjah v ponižnosti in uboštvu.« V drugem pismu pa ji piše: »V tebi vidim sodelavko Boga samega in oporo slabotnih udov njegovega skrivnostnega telesa.«

Razen nekaj izrednosti – kot je npr. vztrajni boj za korenito uboštvo in lastno Vodilo, za katero je dobila potrditev od papeža, pogumna obramba samostana pred Saraceni ... – »je bilo vse njeno življenje preprosto vsakdanje življenje v Bogu in z Bogom. Od tod izredno žarenje njenega življenja in njenega zgleda. Vsakdanja

zvestoba. Ponižna in preprosta zvestoba v naših najbolj navadnih opravilih – to je pot do svetosti tudi za nas.»

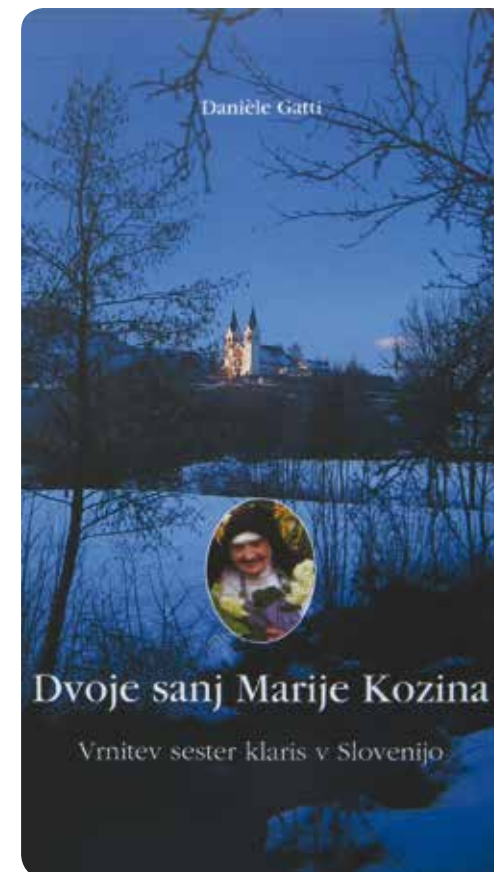
Po sv. maši je bila kratka akademija. Francozinja gospa Danièle Gatti s Tahitija je prišla predstaviti svojo knjigo *Dvoje sanj Marije Kozina*, v kateri je izvrstno orisala našo sestro Imakulato in pot Božje Previdnosti, ki je na Slovensko ponovno pripeljala sestre sv. Klare. Spremno besedo za knjigo – ki je izšla v francoščini v Parizu že aprila – je napisal kardinal Franc Rode, ki je na akademiji tudi prevajal. Nekaj misli je pred tem povedala slavistka in etnologinja prof. dr. Marija Stanonik.

Na sam praznik sv. Klare Asiške je gospa Gatti predstavila knjigo tudi v Turnišču – ob prevajanju gospe Jelke Šušteršič – po slovesni sveti maši, ki jo je daroval škof Štumpf ob somaševanju številnih duhovnikov.

Gospa Danièle je prišla v septembru v Slovenijo še enkrat s svojim možem Maxom. Gospod Max Gatti je kot vicepostulator za beatifikacijo mlade francoske klarise Marije Celine, na katere priprošnja

je Marija Kozina ozdravela, našel naš zapis o njej in navezal stik z nami. Bogata knjiga *Dvoje sanj* je sad teh stikov.

Na god Žalostne Matere Božje je gospa Danièle predstavila svoje delo še v rojstni župniji Marije Kozina v Sodražici, v farni cerkvi sv. Marije Magdalene, kjer je s. Imakulata pred sto desetimi leti prejela zakrament sv. krsta. V bogatem duhovnem in kulturnem programu, ki so ga vestno pripravili Blaž Kovačič, Stanka Mihelič, Marija Kos, Patricia Košir in drugi, je govor gospe Danièle prevajal Marko Petrovič, sodelovali pa so še ženski pevski nonet Vitra, župnik Franc Bizjak, podžupan občine Sodražica Andrej Pogorelec, p. Niko Žvokelj in drugi. Številne udeležence je poleg gospe Danièle posebno navdušilo pričevanje Alenke Bolta, ki je s sestro Imakulato, »njeno drago Miciko«, živeła v samostanu leto in pol. Gostoljubne Sdržanke pa so pripravile bogato pogostitev, ob kateri se je prijetno druženje in pogovor o knjigi s pisateljico nadaljeval še do poznih ur.

Castang – Marija Celina, »sestra klarisa iz moje pokrajine, ki je čudežno ozdravila Marijo Kozina. Brez nje bi bila zgodba te ustanove drugačna ali pa je sploh ne bi bilo,« je prepričana gospa Danièle. »Duhovna pot obeh je enaka: klic, želja, zvesti »da«, ponižnost, izročitev Bogu, zvestoba zaobljubam, izrečenim v redu sester klaris. Pot v skritosti samostana, po kateri hodi mnogo žená, v duhu kreposti, ki gradijo svetost brez hrupa in uradnega priznanja. In vendar je svet izvedel za njuni usodi, ki sta se srečali; in tako sta ti dve sestri medsebojno povezani. Bolj kot zgodba nekega življenja je to zgodba o svetosti in o upanju proti upanju ... v ponižnosti in previdnosti.«

»Da je s preprostim slovenskim dekletom Gospod imel posebne načrte, dokazujejo njene dvoje nenavadne, danes lahko rečemo, preroške sanje, močne, kakor da so iz starozavezne svetopisemske zgodovine. Prve so se usodno, dobresedno krvavo, uredničevale na njeni družini, da so se druge po nedoumljivi Božji logiki lahko izpolnile z oživitvijo 200 let pokopane klariške družine na slovenskih tleh,« pravi dr. Marija Stanonik.

Gospa Danièle se je z veliko pieteto dotaknila ran polpretekle zgodovine in je »znala podati duhovno sled življenja, ki so ga pretresale nenavadno krute življenjske okoliščine,« kakor da bi »ujela« sled Svetega Duha. »Sestra Marija Imakulata je znala preživeti in preseči vso človeško zmedo in je zelo visoko povzdignila človeške vrednote. To je storila v imenu vere, ki je tudi moja, zato mi je zgled. S svojimi sestrami je omogočila ustanovitev treh samostanov klaris v Sloveniji. Vidim jih kot varuhinje, čuvajke na premcu ladje, v družbi molivcev po vsem svetu. Kdo bi vedel, kakšna je moč vseh teh življenj, ki so bila podarjena Bogu zgolj zato, da Ga častijo v kontemplaciji?«

Marsikdo od vas je že pregledal to drobno knjižico, ki nagovarja s svojo preprostostjo in hkrati neverjetno globino ter je spodbudila val navdušenja.

Ob kanonizaciji sv. Klare je papež Aleksander IV. zapisal: »Ta luč se je skrivala, vendar se je v mestih govorilo o njej.« Podobno lahko rečemo tudi za sestro Marijo Imakulato Kozina iz Zapotoka pri Sodražici, »Gospodovo vžigalico«, ki jo je Vsemogočni uporabil, da je leta 1978 po skoraj dvestoletni odsotnosti klaris ponovno prižgal Klarino luč v Sloveniji.

Ta načrt Božje previdnosti se je začel uredničevati že sto let pred tem, ko se je v Franciji leta 1878 rodila Germana

Sestre klarise

Mladi prijatelji iz Vareša na obisku v Sloveniji

Pred dvema letoma smo se študentke Študentskega doma sv. Elizabete odpravile v gorsko vasico Vareš v Bosni in Hercegovini, kjer v sirotišnici Mala škola, ki jo tako kot naš študentski dom vodijo šolske sestre, domuje 21 otrok, ki ne morejo živeti s svojimi starši. V sklopu projekta Mladi za sirote, smo jim pripravile enotedenski program, ki je v nas pustil ogromen pečat. Zato smo se odločile, da jih letos poleti povabimo k nam v Slovenijo. In tako se je naša pustolovščina začela!

Vse se je začelo v soboto, 22. 8. 2015. ko smo študentke ŠDE naložile vso prtljago in se odpravile v Repnjo. Že prvi dan je bil zelo pester, saj je bilo potrebno pripraviti ves material, postelje in dobrodošlice za naše otroke in sestre. Naše pričakovanje je narasčalo vse do naslednjega dne, ki smo ga začele z molitvijo v kapelici Doma matere Margarete ter ga nadaljevale z zajtrkom, ki so ga skrbno pripravile naše študentke kuharice. Sledile so še zadnje priprave – petje, pregled katehez, ki smo jih pripravile za vsak dan, vaje za dramsko igro, priprava

delavnic in iger ipd. Nato pa smo že čisto nestrpno pričakovale naš obisk in ga tudi pričakale! Otroke in njihove sestre smo pozdravile z nasmehom in pesmijo na obrazu. Ne da se opisati, kako lepo jih je bilo ponovno videti, kot da vmes nista minili dve leti.

Rdeča nit letošnjega tedna je bil lik s. Margarete Puhar, ki je bila ustanoviteljica Šolskih sester sv. Frančiška Kristusa Kralja, téma pa njena misel »Vse v Jezusovo srce«.

Naš program dneva je bil videti tako, da smo se študentke zjutraj zbrale v kapelici ter si s pesmijo in molitvijo nabrale moči za nov dan. Med tem časom so vstali tudi otroci in skupaj smo se dobili pri zajtrku. Za vso hrano je bila zadolžena ena izmed naših študentk in dve pomočnici, ki so delo opravile več kot odlično. Čisto vsak dan je mamljivo dišalo iz kuhinje.

Po zajtrku so imeli otroci prosto, da so se do konca uredili, nato pa smo se zbrali zunaj, kjer smo ob petju naše himne dvignili zastavo. Vsaka skupina je povedala svoj vzklik, nato pa še s skupnim »valom« (postopno dvigovanje rok v krogu) in našim geslom »Sve u Isusovo srce« s polno paro začeli naš dan. Sledila je dramska igra, ki so jo uprizorile študentke. Po njej smo

otroke razdelile v starostne skupine in sledile so kateheze, kjer smo se pogovorili o dramski igri, prebrali odlomek iz Svetega pisma, se o njem pogovorili, naredili kakšno aktivnost in zaključili z molitvijo. Sledila je malica, pri kateri smo se okrepčali in nadaljevali delo v ustvarjalnih delavnicah. Izdelovali smo

vzglavnike, okvirje za fotografijo, križe, pekli piškote ...

Po kosilu so imeli otroci »slobodno vrijeme«, ki je vključevalo igro ali počitek. Študentke pa smo se že vestno pripravljale na popoldanski del dneva, ki je vključeval tudi veliko igro, kjer so otroci resnično uživali. Pripravile smo razne igre,

med njimi tudi vodne, in veselju ni bilo konca. Po večerji je sledilo druženje, pe-tje in igranje kart ali kakšnih drugih iger. Nato pa so otroci odšli spat, študentke pa smo imele refleksijo, kjer smo pogledale dan in se pripravile za naslednjega.

Da pa dnevi ne bi bili enolični, smo jih popestrili tako, da smo na obisk povabili folklorno skupino Emona, ki je pričarala delček slovenske kulture – seveda smo tudi naše mlade prijatelje iz Bosne naučili naše plesne! Prav tako smo obiskali Kekčevo deželo v Kranjski Gori, v kateri smo obujali spomine na naše druženje v Varešu (takrat je bil Kekec naš osrednji lik), ter poromali na Brezje, kjer smo vsak svojo prošnjo položili v Marijino naročje. Odpravili pa smo se tudi v Maribor, kjer je s. Margareta Puhar začela svojo pot in kjer je tudi naš študentski dom, v katerem smo zadnjič prenočili.

Kot pravijo – vse lepo se enkrat konča in tudi naš teden se je bližal koncu. V soboto, 29. 8. 2015, smo se s solzami v očeh in težkim srcem poslovili, si zaželeli vse dobro in se odpravili domov – otroci in sestre nazaj v Bosno, študentke pa

vsaka na svoj konec Slovenije. A to niso bile solze žalosti, pač pa sreče in veselja ob vsem lepem, ki smo ga v tem tednu skupaj doživeli.

Z veliko hvaležnostjo in vero v Boga lahko rečem, da je Božja previdnost vsepovsod, in to smo v tem tednu velikokrat doživeli. Res je čudovito, kako sta Bog in s. Margareta poskrbela za vse. Prav tako pa nam brez vseh donatorjev, naših družin, vseh dobrih ljudi in sester, ki so nas spremljale z molitvijo, ter našega fantastičnega tima ne bi uspelo izpeljati takšnega dobrega dela. Zato vsem skupaj res iskrena hvala!

Tako se je Končal en neverjeten teden, poln veselja, smeha, ljubezni in hvaležnosti ter tistega občutka, da si nekomu polepšal počitnice. Zagotovo pa se strinjam z Johnom Ruskinom, ki pravi: *»Največja nagrada za človekov trud ni tisto, kar bo zanj dobil, temveč tisto, kar bo postal.«*

Tea Fideršek

Otroci bodo veseli tudi vsake vaše pomoči, saj se morajo v večini preživljati z darovi dobrotnikov: <http://www.malaskola.org>.

Zaobljube v KB OFS Škofja Loka

Prvo soboto v juniju je bila za Frančiškovo družino Škofja Loka praznična. Kapucin pater Bernard, duhovni asistent, je delil veselje s skupnostjo, saj se ne dogaja pogosto, da bi naenkrat sprejel med Frančiškove brate in sestre pet novih članov: zakonca Kovač, zakonca Potočnik in Stanka Bukovca. Poklicani bratje in sestre so bili že prej vsak na svoj način povezani z brati kapucini. Na praznični dan smo se zbrali v kapeli patra Pija in pričeli s sveto mašo, ki jo je daroval brat Bernard. Pred darovanjem so poklicani izrekli zaobljube, ostali pa smo obljube obnovili. Vključiti se v veliko duhovno družino tretjerednikov pomeni hoditi po duhovni poti svetega Frančiška in

svete Klare. Naša življenja naj bodo prepletena z evangelijem, v svet ponesimo mir, veselje in upanje. Na naši duhovni poti smo deležni spremstva in podpore množice svetnikov Frančiškovega reda. »Hvala večnemu Bogu« je zadonela pesem v zahvalo za vse prejete milosti in darove.

Danica Demšar OFS

Slovesne redovne zaobljube br. Boštjana Horvata OFM

Na Frančiškovo nedeljo, 4. 10. 2015, je v cerkvi Marijinega oznanjenja na Tromostovju v Ljubljani pri večerni sv. maši frančiškan br. Boštjan Horvat OFM izrekel slovesne zaobljube. V roke provincialnega ministra p. Marjana Čudna OFM je položil svoje roke ter obljubil, da bo »ves čas svojega življenja živel v pokorščini, brez lastnine in v čistosti«.

Po preteku pravno določenega časa – treh let – smejo začasno zaobljubljeni bratje v redu manjših bratov zaprositi za opravljanje slovesnih zaobljub, s katerimi se do konca svojega življenja posvetijo v službo Bogu in Cerkvi. Slovesne zaobljube niso zakrament, pač pa izvirajo iz zakramenta krsta in birme, saj so odraz po Svetem Duhu navdihnjene želje človeka, da bi zares umrl

samemu sebi in zaživel novo življenje v Kristusu. Zaobljube v smislu popolnega darovanja Bogu in bližnjemu pričujejo za nerazvezljivo združenje Kristusa z nevesto Cerkvijo.

Provincial p. Marjan je v pridigi dejal, da je »vsak duhovni poklic dokaz, da Božja ljubezen še danes deluje, da je Bog živ v našem času, kajti na pot

redovništva in duhovništva ne kliče neki pojem, neka predstava, ampak Bog, ki je milijonkrat, neskončno bolj živ kot mi.« Vsak poklic je čudovita zgodba ljubezni med Bogom in poklicanim. Redovne zaobljube pomenijo velik blagoslov, saj prejmemo veliko več, kot pa podarimo, je poudaril provincial

ter novo zaobljubljenemu dodal: »Boštjan, kakor za Frančiška, ki mu je bil Kristus pevec njegove svobode, vem, da je tudi zate Kristus vse. Ne ujetost, ampak svoboda – to so zaobljube!«

Slovesnost so obogatili številni ministranti, bogoslovci, redovniki in redovnice, zbor MPP ter mnogi Boštjanovi domači iz rojstne župnije Beltinci, ki so ga prišli podpret pri tem življenjsko pomembnem dogodku. Začeto pasto-

ralno leto bo zanj zelo bogato, saj ga že 25. 10. 2015 ob 15. uri čaka diakonsko posvečenje v domači župnijski cerkvi v Beltincih. Diakonsko službo bo opravljal v župniji Ljubljana-Vič vse do duhovniškega posvečenja, ki bo v ljubljanski stolnici naslednje leto junija. Želimo mu izžarevanje pristnega veselja, da bi njegov zgled pritegnil tudi druge mlade k hoji za Kristusom!

br. Jan Dominik Bogataj OFM

Danièle Gatti OFS

Ob prazniku sv. Klare Asiške je Slovenijo obiskala voditeljica OFS na Tahitiju, gospa Danièle Gatti. Na slovesnosti v Nazarjah 8. avgusta 2015 je predstavila svojo knjigo o slovenski klarisi sestri M. Imakulati z naslovom Dvoje sanj Marije Kozina. Z njeno življenjsko zgodbo in s sestrami klarisami se je srečala preko francoske klarise Marije Celine.

Danièle Gatti je bila rojena v Franciji, v kraju Bergerac, blizu rojstne vasi blažene sestre M. Celine. Kot profesorica francoščine in književnosti je poučevala najprej v Franciji, nato pa v Francoski Polineziji na Tahitiju, kjer živi z družino že skoraj 30 let.

V nedeljo, 9. avgusta 2015, zjutraj se je pri sestrah klarisah srečala s člani OFS in jim predstavila svoje delo. Popoldne pa sva jo tam obiskala tudi midva. Z veseljem je pripovedovala o svojem poslanstvu med Frančiškoviimi brati in sestrami na Tahitiju in bližnjih otokih v Tihem Oceanu; tam veliko predava, vodi duhovne vaje in spodbuja frančiškovo duhovnost. Preprosta Frančiškova sestra nam je polna vedrine tudi rada odgovorila na nekaj vprašanj za Brata Frančiška.

Gospa Danièle, bi se na kratko predstavili našim bralcem?

Sem Francozinja, rojena v Franciji, poročena in imam 4 otroke, eden je žal že pokojni. Moj mož je sodnik in pred 30 leti je dobil pogodbo, da bi šel za 3 leta na Francosko Polinezijo, Tahiti. Vsi smo šli z njim in jaz sem tam našla delovno mesto profesorice francoščine. Ko so minila 3 leta, smo začeli podaljševati in zdaj smo tam že 30 let! Zdaj sva oba upokojena. Dva otroka sta se odločila ostati na Tahitiju, eden pa se je vrnil v Francijo in živi tam s svojo družino.

Vsako leto pa se vračamo v Francijo na počitnice.

Kje ste se srečali s svetim Frančiškom? Kako vas nagovarja?

Spremlja me že zelo dolgo časa. Najprej sem ga poznala kot trubadurja, ki ima rad rože in ptice, ki pleše in poje. Bil mi je simpatičen, in to je bilo vse. Potem sem na Tahitiju spoznala patra frančiškana, ki je napisal veliko knjig o sv. Frančišku. Pisal je o Frančiškovi duhovnosti, o njegovi ljubezni do Boga in o evangeljskih svetih (uboštvo, čistost, pokorščina). Zelo so se me dotaknili tudi Frančiškovi spisi, še posebej o popolnem veselju. Na eni strani zunanja, trubadurska podoba, na drugi strani pa njegovo radikalno življenje po evangeliju. Vse to me nagovarja še danes.

Kaj vas je pripeljalo v FSR? Kako živi vaše bratstvo?

Na Tahitiju živim poleg samostana sester klaris. Želja, da bi globlje spoznala duhovnost svetega Frančiška in svete Klare,

me je pripeljala v FSR. Prva dva kristjana, ki sta iz čolna stopila na otok okrog leta 1600, sta bila ravno frančiškana. A domačini ne poznajo dovolj svoje zgodovine. Zato sem lani napisala igro, ki smo jo uprizorili in govori o začetkih krščanstva na otoku, o njihovi zgodovini. Dve uri je trajala predstava, pri kateri so prav vsi prebivalci sodelovali v kostumih, s cvetjem, plesom, petjem ... Zato je tudi njihovo krščanstvo najtesneje povezano s Frančiškovo duhovnostjo. V bratstvu je 50 bratov in sester, dva sva Francoza, ostali so domačini. Zbirajo se že skoraj 40 let! Duhovnikov je malo in obiskujejo še druge skupnosti na otokih. Zato nimamo stalno duhovnika med nami. Pride, ostane kakšen dan in gre naprej. Sestre klarise molijo za to, da bi na Tahiti prišli bratje frančiškani, ustanovili samostan in ostali tukaj. Ljudje so radi skupaj, imajo velike družine, radi se družijo. To je tudi prva motivacija, da se pridružijo Frančiškove mu svetnemu redu. Drugi vzgib je ta, da so blizu sestram klarisam. Povezanost z njimi jim veliko pomeni. Ob praznikih naše bratstvo obišče bolnike v psihiatrični bolnici in jim pripravi lepo druženje. Pripravimo darila zanje in z njimi preživimo dan. Ob naravnih nesrečah priskočimo na pomoč z vsem, kar potrebujejo.

Kdo je duhovni asistent vašega bratstva? So to sestre klarise ali duhovnik, ki občasno pride?

Duhovno vodstvo si delijo sestre klarise in pater, ki občasno prihaja. Tisti, ki je odgovoren za vzgojo, pa vodi srečanja in pripravlja nove brate in sestre, ki se nam pridružijo. Trenutno sem jaz tista, ki sem odgovorna za vzgojo. Imamo tudi predsednika in ostale službe. Obstaja še

Ob prazniku svetega Frančiška in svete Klare priredimo pravi spektakel! Vse je v cvetju, vsi pojmemo in plešemo, vsi se veselimo.

eno bratstvo na drugem otoku. Do tam je dve uri z letalom in tja grem vsake tri mesece.

Lahko opišete srečanje vašega bratstva? Kako poteka?

Srečujemo se dvakrat mesečno. Moli-mo, beremo sveto pismo, poglobimo se v besedilo, se pogovarjamo in veliko pojemo. Nagovor imajo tudi sestre klarise. Ob prazniku svetega Frančiška in svete Klare priredimo pravi spektakel! Vse je v cvetju, vsi pojmemo in plešemo, vsi se veselimo. Na srečanjih se učimo tudi novih večšin. Kdor nekaj zna, bo to pokazal drugim. Nekdo nas uči igrati na njihovo glasbilo ukulele, nekdo drug pa nas je učil kuhati. Takšno delo vse zelo poveže. Pomembno je, da skupaj delamo, ustvarjamo. Na koncu srečanja pa imamo vedno tudi agape. Tega nikoli ne izpustimo.

Kako veselo oznanilo doseže tamkajšnje prebivalce, saj so razdalje med otoki zelo velike?

Ne ostanite zaprti v svoja bratstva, odprite se navzven! Postanite kot sv. Frančišek: on je hodil, tekal, se premikal. Tako tudi vi. Nikar ne ostajajte na mestu! Vsem ljudem prinesite veselo sporočilo.

Škof me je poslal na otočje Vanuatu, ki je šest ur oddaljeno z letalom ali pa tri tedne plovbe z jadrnico. Tam ni cest, ne elektrike, ničesar. Ljudje živijo v gorah in potrebujejo dve do tri ure, da pridejo peš do obale, kjer je cerkev, ki so jo zgradili misijonarji. Od tam sta doma tudi dve sestri klarisi (zdaj živita v samostanu na Tahitiju), ki sta me prosili, naj obiščem njune domače. Na tem otočju so kristjani, vendar duhovnik malokrat pride. Pripravili so mi zares lep sprejem. Izrazili so željo, da bi bolj spoznali Frančiškovo duhovnost. Imela sem kateheze

o Frančišku in Klari, o življenju po evangeliju. Postavljali so veliko vprašanj, vse jih zanima. Prinesla sem jim preproste duhovne knjige in naredila zgibanke, ki so jim v oporo. Preproste, a globoke. Radi pojejo in plešejo. Oni so že po naravi »frančiškovski«: živijo preprosto, povezani z naravo in v sožitju drug z drugim. Prihodnje leto jih spet obiščem. Na teh poteh me vedno spremlja tudi moj mož, ki sicer ni član Tretjega reda, a je dober kristjan. Januarja letos je te otoke prizadel ciklon. Veliko je bilo uničenega, mnogi so ostali brez vsega. Moj mož je tja vozil obleke, hrano, zdravila ... Ravno zdaj je spet tam.

Kako doživljate vaše srečanje s sestrami klarisami v Sloveniji, s kakšnimi občutki ste, kot Francozinja s Tahitija, pisali o slovenski sestri Imakulati?

Te zgodbe nisem doživljala kot slovenske ampak kot krščansko zgodbo.

Duhovne vaje

za Frančiškove brate in sestre ter prijatelje v Kančevcih, od 6. do 8. 11. 2015

Duhovnost od zgoraj vprašuje: »Kaj moram narediti, da bi bil dober kristjan?«

Duhovnost od spodaj pomeni povzpetje k Bogu preko sestopa v resničnost lastnih slabosti, ran in meja. Prav tam, kjer smo na koncu svojih zmožnosti, postanemo odprti za Boga. Tisto, kar me odpira za Boga, ni najprej moja krepost, temveč zlasti moja šibkost, moja nemoč, da, celo moji grehi.

Po tej poti se je Bogu približal tudi naš sv. Frančišek. Verjetno se mu želiš tudi ti, sestra, brat. Povabljen/a na duhovne vaje, na katerih bomo – na temo Duhovnost od spodaj (Anselm Grün) – skupaj odkrivali pot k Bogu.

Začetek prvi dan ob 18.00, zaključek tretji dan s kosilom.

p. Martin Gašparič

Tako jo tudi predstavljam. Šele ko sem spoznala vašo deželo, vašo zgodovino in vaše ljudi, je ta zgodba postala slovenska. Zelo se me je dotaknilo tudi spoznanje, da so tri sestre Slovenke prišle iz Zagreba v Nazarje in tukaj začele iz nič. V tej zgodbi mi je všeč slovenski značaj: brez ničesar rečete *hočemo* in bomo naredili! Klarise so ženske akcije!

Naša bratstva se včasih zdijo malo utrujena, ne najdemo prave »akcije«, svojega mesta v Cerkvi, župniji. Bi nam dali malo spodbude ...? Kako bi poživili naše skupnosti?

Morda bi se med seboj bolj povezali, če bi kaj skupaj delali. Morda kuhali, pletli, ustvarjali voščilnice. To zelo poveže med seboj in prinese veliko veselja. S tem bi pritegnili tudi mlade, saj bi se učili od starejših ljudi, ki imajo izkušnje. To je zelo dragoceno. Ustvarite album, kjer je v slikah prikazana zgodovina vašega bratstva, skupna praznovanja, veseli dogodki, srečanja ... Lahko izdate kuharsko knjigo, v katero vsak prispeva svoj najljubši recept. Možnosti je veliko in vse so enostavne! Dobrodošla so tudi skupna romanja. Kakšen blagoslov je, da imate Assisi tako zelo blizu! Kako ste blagoslovljeni! To delite z drugimi. Ne ostanite zaprti v svoja bratstva, odprite se navzven! Postanite kot sv. Frančišek: on je hodil, tekal, se premikal. Tako tudi vi. Nikar ne ostajajte na mestu! Vsem ljudem prinesite veselo sporočilo.

Draga gospa Danièle, najlepše se vam zahvaljujete za spodbudne misli, pogum in navdušenje, s katerim opravljate svoje poslanstvo. Naj bo vaše veselje nalezljivo in hvala vam, da ste ga delili z nami. Hvala tudi gospe Gizeli Kopač, ki nam je pomagala pri sporazumevanju. Bog vas živi!

Pogovarjala sva se Mateja in Metod Trajbarič OFS

SKLIC NARODNEGA VOLILNEGA KAPITLJA OFS

**Dom duhovnosti
sv. Benedikt, Kančevci
11. – 13. 12. 2015**

**Predsednicam-kom in duhovnim
asistentom Krajevnih bratstev OFS**

Draga sestra, dragi brat!

Tri leta so minila, odkar ste nam zaupali služnje v narodnem svetu OFS. Kot velevalo Konsitucije je prav, da se zopet zberemo na narodnem volilnem kapitlju, kjer bomo pregledali prehojeno pot, izvolili nov narodni svet ter začrtali smernice za naprej.

Poslanstvo narodnega sveta je, enako kot vseh drugih svetov, služnje bratom in sestram v bratstvu, da jim pomaga na poti k Bogu. Slednji nam pošilja prave ljudi, ki jih je izbral in jim podaril potrebne talente. Da jih bomo prepoznali in izvolili, moramo v molitvi prisluhniti Svetemu Duhu.

To so naše sestre in naši bratje z mnogimi talenti. Moramo se pripraviti, da jih bomo prepoznali in poslali na kapitelj. Odprimo svoja srca na naših srečanjih, da bodo poslušna Sv. Duhu in tudi voljna sprejeti

naloge. V pomoč na pripravo uporabimo kateheze, ki jih najdemo na spletni strani OFS Slovenije v rubriki Duhovnost.

Bog nam daje veliko milosti. Če nas pošlje v neko službo, nas bogato obdari s potrebnimi talenti. Pričakuje le, da rečemo svoj 'zgodí se'. Že z obljubami smo privolili v hojo za Kristusom, a vedno znova potrebuje naš 'da', da sprejmemo Njegovo voljo.

Izberimo te sestre in brate, naše zastopnike na kapitlju, ki bodo morda prepoznani in izvoljeni, da bodo dali svoje talente na razpolago za naslednja 3 leta služenja v narodnem svetu Frančiškovega svetnega reda.

Vabilu, ki ga bodo še pred kapitljem prejeli izbrani sestre in bratje, bodo priložena tudi poročila članov sveta, ki bodo prebrana na kapitlju. Prav bi bilo, da z njimi seznanite vse sestre in brate in jih predebatirate. Vse to naj člani kapitlja zabeležijo in na sejah kapitlja predstavijo ter predlagajo nove spodbude.

Naj izkoristim priliko, da se vam v imenu narodnega sveta zahvalim za vso pomoč, pripravljenost in dobro voljo ter posebej še za vso vašo molitveno podporo pri našem delu v tem obdobju.

Naj vas na priprošnjo sv. Frančiška, sv. Klare, sv. Elizabete in sv. Ludvika dobri Bog blagoslavlja na vaši poti.

Mir in dobro. br. Metod Trajbarič OFS, predsednik NS

V skladu s Statutom OFS Slovenije (člen 40): 1. Člani narodnega kapitlja so:
- *po službi: člani Narodnega sveta, predsedniki krajevnih bratstev in predsedniki Pokrajinskih konferenc duhovnih asistentov*
- *po izvolitvi: vsak Pokrajinski svet izvoli enega delegata; vsako krajevno bratstvo s tajnim glasovanjem izvoli enega predstavnika. Bratstva, ki imajo več kot 30 članov, pa na vsakih naslednjih 30 članov izvolijo še enega predstavnika.*

**Znani člani Frančiškovega
svetnega reda**

Marthe Robin

Rodila se je 13. marca 1902 v vasi Chateaufort 70 kilometrov južno od Lyona v Franciji v preprosti kmečki družini. Čeprav njena starša nista bila praktična kristjana, je sama rada in pogosto molila. Bila je vesel in živahen otrok, dokler ni leta 1918 zbolela za tumorjem na možganih. Nekaj časa je bila v komi, potem skoraj ozdravela, dokler ni leta 1928 ostala paralizirana in vse do smrti leta 1981 na domačiji priklenjena na posteljo.

Istega leta (1928) je med župnijskim misijonom spoznala, da s tem, ko podari svoje trpljenje Kristus, lahko pomaga reševati svet, in našla smisel, ki se ji je prej izmikal. Misijon sta vodila dva frančiškanska duhovnika, ki sta jo v tem času tudi obiskovala in 3. decembra 1928 je stopila v Frančiškov svetni red.

Kristus jo je na poseben način pritegnil k sebi, tudi s stigmami, ki jih je prejela leta 1930, in s tem, da je do smrti vsak četrtek in petek podoživljala njegovo trpljenje. Leta 1936 je spoznala duhovnika Georgeseta Fineta, ki je postal njen duhovni oče. Z njegovo pomočjo je ustanovila skupnost Foyer de Charité (Ognjišče ljubezni), ki je v medsebojni ljubezni povezala duhovnike in laike. Prva hiša je nastala kar v Marthini rojstni vasi, zatem pa so se razširile po vsem svetu in danes skupnost šteje okoli 40 hiš v 80 državah.

Marthe je v življenju obiskalo več kot 100.000 posameznikov, preprosti ljudje, pa tudi teologi, filozofi, ustanovitelji novih redovnih skupnosti, laičkih gibanj

in skupnosti, škofje in kardinali. Presenečala je s svojo globoko človekostjo, konkretnostjo, inteligentnostjo, izjemnim spominom, pa tudi humorjem. Ljudje so se čutili ob njej popolnoma sprejeti. Prejela je velik dar svetovanja ljudem in včasih branja v dušah.

Za Marthe so značilni še drugi izjemni mistični pojavi: od leta 1930 do smrti

ni uživala nobene hrane, prejela je le evharistijo; hostije so iz rok duhovnikov poletele v njena usta; včasih je imela zmožnost poznavanja krajev, in dogodkov, kjer ni bila navzoča ...

V središču njenega življenja je bila izročnost Bogu, v katerem je videla ljubečega Očeta, velika bližino z Marijo – klicala jo je Mamica, o njej je govorila z veliko nežnostjo in o izročitvi njej govorila kot o najvarnejši poti h Kristus. Imela je tudi videnja obeh, tako Marije kot Jezusa. Spoznala je, da se bo Cerkev prenovila predvsem po laikih, njihovi osebni svetosti in oznanjevanju ter sodelovanju z duhovniki. Poudarjala je pomen vsakdanje molitve: ta je potrebna, »da ne postanemo pobožne ničle, ki se jim posmehujejo demoni«. Prosila je za svetost duhovnikov.

V začetku februarja 1981 jo je napadel kronični kašelj, dobila je visoko vročino in zaradi izčrpanosti je umrla 6. februarja zjutraj. Pokopana je bila 12. 2. 1981 na pokopališču St. Bonnet v Châteaufort-Galaure.

Številna ozdravljenja in druga uslišanja na njeno priprošnjo so lepa popotnica svetniškemu postopku, ki je po že končani škofijski stopnji zdaj v rokah vaticanske kongregacije za svetnike.

Drugi evropski kongres FRAMA in OFS v Mostarju

Leto 2012 je bil v mesecu juniju prvi Evropski kongres v Lisieuxu v Franciji, v mestu, kjer je živel in se predala svojemu klicu Mala Terezija Deteta Jezusa. Tedanji kongres je potekal pod geslom: Odrinimo na globoko. Udeležilo se ga je 35 evropskih bratstev in ob zaključku je bilo dogovorjeno, da bo naslednji kongres v Mostarju. In tako se je naša devetčlanska ekipa (Dorica, Stanislava, Sandi, br. Jurij in Fani iz OFS ter Emanuela, Veronika, Ana in br. Vlado iz FRAME) podala na pot novim nalogam naproti, na kongres, ki je potekal od 17. do 23. avgusta 2015 pod geslom: Živite vredni klica, s katerim ste bili poklicani (Ef 4,1). Na neki način smo nadaljevali geslo

prejšnjega: ko smo si upali odriniti na globoko, smo odrinili za klicem, bili poklicani na pot udejanjanj, evangelizacije. Na pot smo šli v ponedeljkovem jutru z dvema voziloma, štajerska naveza iz »totih« koncev in primorska s primorske strani. Jutranji dež nikakor ni bil ovira za dobrovoljnost, smeh in dovtipje med vožnjo. Obe navezi sta se srečali na prvem postanku v Senju, opravili smo »nujnosti«, si podelili dobrote med seboj in tako okrepili svoje želodčke za nadaljnjo pot. Debata o nekih kremšnitah, ki se pojavljajo še skozi vse dni kongresa, nam na začetku ni bila »Primorcem« čisto nič jasna :-).

Po petih uricah vožnje od senjskega postanka smo prispeli v ne samo topel, ampak pre-vroč poletni Mostar, v študentski dom, kjer smo se najprej registrirali, prejeli gradivo za kongres ter se nastanili po sobah. Čas nas je že kar prehiteval in odpravili smo se proti mestni stolnici, kjer je škof Ratko Perić pričel kongres s

slovesnim bogoslužjem. V pridigi nam je osvetlil evangeljsko podobo bogatega mladeniča, ki je prezrl klic in nanj ni odgovoril, morda zaradi svoje miselnosti o popolnosti, morda ... Sledila je večerja in že je bilo treba pohiteti v konferenčno dvorano. Ta je bila malo oddaljena od naših nastanitvenih prostorov, kar pomeni, da so organizatorji poskrbeli za sprehalne trenutke, kar je prijalo po večurnem sedenju in po skrbno in izdatno pripravljenih obrokih vedno prijaznih in nasmejanih kuharic, ki so skrbele za našo vsakodnevno telesno hrano, poleg seveda duhovne, ki smo jo prejeli ob bogoslužjih. Na kongresu je bilo prisotnih 20 evropskih bratstev, 15 duhovnikov, skupaj sto udeležencev. Najprej so nas nagovorili gostitelji kongresa: generalni minister OFS Tabor Kauser, generalna podministrca Chelita Nuñez, predsednica FRAMA BiH, predsednica OFS Bosne ter generalni duhovni asistent Amando Trujillo Cano. V nagovorih je vsak na svoj način poudaril vlogo Frančiškovega svetnega reda kot tudi pomembnost vsakega posameznika pri gradnji mostov, kar se je nadaljevalo v vseh naslednjih dneh v aktivnem sodelovanju v programih, preko predstavitev, v delu po skupinah in v konstruktivnih razpravah. Br. Ante Vučković nam je v predavanju ob odlomku Pavlovega pisma Efežanom zelo nazorno osvetlil in hkrati poglobil temo letošnjega kongresa: Živite vredni klica, s katerim ste poklicani (Ef 4,1). Na klic lahko v popolnosti odgovorimo šele čez čas, saj je pomembno, kdo poklicani je, njegova preteklost, korenine, sedanjost in pa prihodnost, ki nam je kot ljudem neznana in je skrivnost. Večer smo zaključili z možnostmi vprašanj predavatelju in kaj kmalu kar prijetno utrujeni legli k nočnemu počitku naslednjemu dnevu naproti. No, prava sreča, da smo se

prebudili v malo bolj vročinsko popušča-joče jutro, ki smo ga kot tudi vsako naslednje pričeli z jutranjo molitvijo, s predhodno uvodno zbranostjo ob petju in spremljavi kitare. Br. Amando Trujillo Cano je spregovoril o dragocenosti in zavedanju frančiškove poklicanosti skozi svojo lastno zgodbo in o tem, da je Frančišek svojo pot do najvišjih vrhov svetosti začel čisto pri dnu (preizkušnje v ječi, v bolezni, zapuščenosti itd.). Kar prehitro je minil čas njegovega predavanja, ki ga je popestril s prisrčnimi vmesnimi naslovi kot npr. Božji GPS: Ko Frančišek ni vedel, kaj bi storil, katera pot je prava, kam naj gre, kje naj začne, kaj Bog želi od njega, je bil njegov GPS le močna želja izpolnjevati Očetovo voljo, plesati na njegovo glasbo. Z našim razumom ne moremo razumeti ne Cerkve, Njega in še marsičesa, za to je potrebna prisotnost Svetega Duha; generalni minister Reda mora biti Sveti Duh. Sledilo je delo po skupinah, namenjeno predvsem spoznavanju, kaj nas je na samem začetku nagovorilo, kako smo prepoznali Frančiškov klic, razlika s preteklostjo in kako nas zdaj nagovarja, kaj nam je pomembno in čemu moramo dati večje

poudarke. Marija in Ana iz KB Mostar sta popoldne spregovorili o poklicanosti, kako je vsak klic delo, predvsem pa dar Svetega Duha, posebej še klic v Frančiškov svetni red. Torej pogumno sprejmimo in zaupajmo klicu, predvsem pa molimo, da bomo prepoznali svojo poklicanost in katera je naša prava pot. Prav vsa ta razglabljanja so nam odpirala pomen in moč Njega in Svetega Duha v naših življenjih. Na naši že prepoznani poti pa bodimo zvesti svetnemu redu, služenju, oznanjevanju, predani Božji besedi, zvesti obljubam, ter poglobljajmo pripadnost skupnostim, svetni poklicanosti in Redu. Večerno bogoslužje smo imeli v cerkvi na drugem koncu Mostarja, malo nad našimi bivališči. Vodil ga je br. Amando, nato pa so nas, razdeljene v sedem skupin, prostovoljci, člani mostarske FRAME, popeljali na ogled Mostarja ponoči. Na vsaki točki so nam v treh jezikih opisali znamenitosti delov mesta, ki smo jih imeli milost videti v vsem nočnem sijju. Seveda smo imeli tudi naloge na teh postankih kot so: plesanje, molitev – in seveda poziranje na

mostarskem mostu. Kar v poznih urah se je končalo vse to naše raziskovanje in spoznavanje čudovitega mesta, hvala iz srca vsem prostovoljcem, organizatorjem raziskovalnega nočnega ogleda vseh lepot. No, nekaj najbolj utrujenih je po ogledovanju večernega Mostarja na sredino jutro preskočilo zajtrk :-). Pa smo spet sedeli v konferenčni dvorani Filozofske fakultete, ob hvalnicah v italijanskem in angleškem jeziku. Predavateljica Maria Consuelo de Nuñez (Chelito) je spregovorila o družini, povzela je besede Benedikta XVI., ki jih je povedal ob obisku Južne Amerike: da je družina zaklad in da vidi izzive za sestre in brate OFS v vključenosti spolnosti in zakramenta zakona v formacijo OFS in FRAMA, v pozornosti bratstev do njihovih članov, še posebno v težkih razmerah, v opogumljanju bratstev, v srečevanjih z družinami članov KB in konstruktivnih pogovorih ter v molitvi v družinah. Poudarila je še posebno pomembnost in dragocenost pogovora v družini ter zagovarjanja vrednote naravne družine. Prav vseh udeleženi se nas je dotaknila globi-

na njenih besed in povedano je našlo vsaj delček v srcih nas kot sester, bratov, zakoncev, vsakega posameznika na svoj način. Bo pa to predavanje prevedeno tudi v slovenščino, tako je bilo dogovorjeno ob njenem zaključku. Po odmoru sta bili dve pričevanji zakoncev, Mario in Kristina sta nam spregovorila o prizadevanjih za svetost v njihovi družini, ki živi v blagostanju, Marija in Damir pa sta opisala življenje v njenem zakonu in družini, potem ko sta oba v Medjugorju ponovno odkrila Božjo ljubezen. Zanimiva je bila tudi njuna pripoved o vzgoji otrok, tako o postenju kot o drugih odrekanih, ki se lahko udeležijo že pri tako malih bitjih. Zgodbi sta se nas res dotaknili in stekla je tudi marsikatera solzica ob kasnejši razpravi z zakonskima paroma. Sledilo je popoldansko delo po skupinah, kjer smo debatirali o družini. Nato pa večerja in pa predstavitev dežel udeležencev, prav vsak, skupaj z nami, je želel čim lepše predstaviti, opisati ali opeti svojo deželo. Nekateri so to naredili v plesu, slednjim smo se z veseljem pridružili, drugi le v sliki in besedi, a prav

vsaka predstavitev je bila zanimiva in podprli smo jo z aplavzom. No, o kremšnitah pa še vedno ne duha ne sluha :-). Četrtek dan so nam gostitelji obogatili z obiskom Sarajeva, glavnega mesta BiH. Opremljeni z dežniki in sličnimi pripomočki zaradi vremenske napovedi dežja in nizkih temperatur smo kljub temu že veselo prepevali na avtobusih. Prvi naš postanek in izstop iz avtobusa je bil v frančiškanskem samostanu v Sarajevu, izza malo oblačnega neba je komajda kukalo sonce, a zato je bil dan prečudovit, kot naročen za ogled znamenitosti kraja. V samostanu smo imeli po toplen sprejemu bogoslužje, vodil ga je škof Marko Semren, ki nas je ob besedah evangelija tega dne nagovoril, kako nam lahko stvari zamegljijo lestvico vrednot, pomembnosti in kdaj smo dolžni držati obljubo. Po končani evharistiji smo lahko res videli, predvsem pa občutili in okusili »bosansko gostoljubje« – kosila ni mogoče opisati, le velik njamiiii bi lahko dejali. S polnimi želodčki smo že veselo raziskovali mesto in prva je bila na vrsti za ogled katedrale

Srca Jezusovega, zgrajena leta 1889, ki združuje elemente romanike in gotike in tako ustvarja sintezo, ki razlikuje to cerkev od drugih svoje vrste. Zgrajena je bila na mestu nekdanjega janičarskega tabora, kjer je avstro-ogrška uprava nameravala zgraditi mestno tržnico, trg pred katedralo nosi ime fra Grge Matića in na njem je spominsko obeležje papeža Janeza Pavla II., ki je obiskal Sarajevo leta 1997. Sledil je ogled pravoslavne katedrale, imenovane Saborna crkva Roždestva Presvete Bogorodice, ki je ena največjih srbskih pravoslavniških cerkva na balkanskem polotoku. Med prostim časom smo si ogledali pisano in bogato Baščaršijo, pa tudi poskušni čevapčičev, znamenitih za te kraje, se nismo odrekli. No, končno smo bili na čistem s kremšniti, Juriju ni preostalo drugega, kot da poravna dolg:-) in »časti«, a žal je to moral le s sladoledom, saj kremšnit v Sarajevu nismo našli. Vseeno hvala ... Na Baščaršiji smo si ogledali še Gazi Husrev-begovo džamijo, eno od najlepših del islamske arhitekture v BiH. Z njenega minareta, visokega 45 metrov, petkrat na dan poziva glas k molitvi, kar je tradicija od samega začetka izgradnje džamije, zgrajene leta 1530. Navdušeni smo bili nad razlago samega prostora kot tudi islamske vere. Ženske smo seveda smele vstopiti v to svetišče le pokrite z rutami. Že s precejšnjo zamudo smo štartali iz Sarajeva, povečala pa se je še, ker smo se ustavili pri bratu Josu, ki je bil z nami prejšnji dan, tako smo lahko videli na novo obnovljen samostan, cerkev, dijaški dom – predvsem pa navdušenje, ki ga ta pater kaže ob tem, kar počne, nepopisno doživetje nam je podal občutke, ki so ga spremljali ob papeževem obisku BiH junija letos. Gostil ga je namreč prav v tisti dvorani, kjer smo bili mi ob njegovi razlagi, tako da smo imeli milost in čast, da se je tudi na nas preneslo

nekaj taktat tam doživetega. Večerni program je potekal kar na avtobusu, molitev, pesmi, podelitev doživetega. O Sarajevu bi lahko dejali, da žive tam optimizma in vere polni ljudje, kljub še vedno vidnim razdejanjem krute pretekle vojne, različnosti treh religij in kot ga je poimenoval papež – Sarajevo, drugi Jeruzalem. Res posnemanja vredno. Petek je bil delaven, vsaj v dopoldanskem času, ob predavanjih o revščini, spregovorili so nam sodelavec Karitasa BiH Miroslav Valenta, Anđelka Oreč, študentka, framašica in prostovoljka, ki je govorila o paliativni oskrbi, in še študentka geografije, framašica Marija Pulić, ki je opozarjala v predavanju na ekološko zavest. Vsa predavanja so nam bila v spodbudo, ozaveščala so nas za čas, v katerem živimo, ter kako ga bomo bolje in lažje preživeli. Kar nekaj razprav se je razvilo po povedanem. Po kosilu pa smo spet sedli v naša dva avtobusa in se odpeljali v božjepotno romarsko središče Međugorje. Tu smo imeli na razpolago prosti čas in vsak si ga je vzel za svoje duhovne potrebe. Kar prehitro se je izteklo in bila je že noč, ko smo zapuščali to Marijino zatočišče. Na vrsti pa smo bili tudi za našo predstavitev, predstavili smo naš

znameniti železniški most v Solkanu, saj je to most z največjim kamnitim lokom na svetu. V navodilih za predstavitveni program je bilo namreč zapisano, naj bi vsaka država predstavila most kot simbol povezovanja med različnimi ljudmi. Z velikim ponosom slovenstva smo družno zapeli tudi bans: Kranjski Janez gre čez most, vse to pa z na hitro pripravljeno koreografijo tudi pokazali: kako sreča kukavico, pa otroke, pa patre, pa bolnike in nazadnje še brata osla. Vse prisotne v avditoriju smo spodbudili, da so z nami veselo sodelovali. Ja, konec dneva dober, obogaten, vse dobro ... V soboto pa je gotovo vse globoko v dušo zaznamovalo predavanje brata Josipa Vlašića, nekdanjega duhovnega asistenta FRAME v Bosni, ki živi v Mostarju. Svoje predavanje je naslovil »Trta in mladike« in govoril o dejstvu rodovitnosti, o našem prepoznavanju poklicanosti, namreč poklicani smo, da rojevamo Jezusa. Tako kot nas rodovitnost izčrpava, nam Jezus vliva moč v vztrajanju, da živimo z Njim, z besedami br. Josipa, da dišimo po Njem. Omogočanje naše rodovitnosti je prikazal skozi zgodbo Davida in Goljata in petih kamnov, ki so evharistija, spoved,

Božja beseda, post in rožni venec – molitev. Kajti nič ni bolj svetega od sv. maše, s spovedjo se povezujemo s Kristusom, da skozi post vodimo nadzor nad skušnjavami, nad požrešnostjo, ko pa damo prostor Mariji, se vse prav stori. V nadaljevanju smo si države med seboj izmenjale prakse delovanja z ostarelimi, bolnimi ali nasploh na družinskem področju, kjer je potreba po naši pomoči in kjer se trudimo. Zaključek pa je zahteval vso resnost, saj je bil to pregled zaključnih spodbud, ki jih je pripravila vnaprej določena ekipe. Poudarili smo bratstva, molitveno življenje, družino ter razne vrste angažiranosti v socialni in ekologiji. Pričakujemo dokončno verzijo, ki nam bo prinesla smernice za delovanje v prihodnosti (ob dokumentih, ki so v njej omenjeni). Določili smo še kraj naslednjega evropskega srečanja FRAMA in OFS, v malem dvoboju med Španijo in Litvo je zmagala Litva. Torej vabljeni v Litvo (točen datum bo določilo predsedstvo CIOFS). Maša, večerja in zaključni večer. Gostitelji so nam priredili veselo vzdušje s tradicionalnimi bosanskimi plesi, glasbo in izkušnjo gostoljubnosti naših gostiteljev. Res velika zahvala vsem organizatorjem, patrom, duhovnikom, prostovoljcem, pevski skupini na bogoslužjih, skratka vsem, ki so kakor koli, v kakršni koli obliki prispevali svoj delež na kongresu. Še nedeljska redna maša v frančiškanski cerkvi, slovo od sester in bratov ter obljuba: Na videnje in snidenje na naslednjem kongresu! In že smo bili na poti domov, da prinesemo slišano, doživetje v naša bratstva, župnije, v naše družine. Bodimo glasniki miru, veselja, ljubezni, kakor naš oče in vzornik sv. Frančišek. Hvala vsem, sestre in bratje, za skupno preživete duhovno bogate trenutke.

Mir in dobro! Stanislava Gorenc

Govorimo o družini

Besedilo je pripravila Maria Consuelo Nuñez (Chelito) za drugi evropski kongres OFS in FRAMA, ki je bil avgusta letos v Mostarju.

Prva stvar, ki jo lahko omenimo o družini, je to, kar vemo o naši veri. Ko pravimo Bog je ljubezen, je to najlepša definicija Svete Trojice, pri čemer jo prepoznamo kot družino, skupnost ljubezni, pri čemer Božji Sin postal preko zemeljske matere tudi del resnične in tradicionalne družine.

Prav tako si moramo v spomin priklicati, da nas je sveti Frančišek opominjal, naj ljubimo in skrbimo za svoje brate in stvari, ki jih milostno prejemamo od Boga, kot mati skrbi za svojega sina. Pri tem je sv. Frančišek mislil na skrb in služenje drugim, ki se razlikuje od zgolj izpolnjevanja dolžnosti. Za sestro in brata OFS in pravzaprav za vsakega kristjana je to lahko razumljivo. Prava ljubezen in sreča ne izhajata iz ravnanja zaradi dolžnosti ampak iz podarjanja in prejemanja.

Od drugega vatikanskega koncila (Dogmatična konstitucija o Cerkvi *Lumen Gentium*) se družina razume kot domača Cerkev (ecclesia domestica), kar že samo po sebi nakazuje, da gre za prostor, kjer so starši z besedo in zgledom prvi pričevalci vere svojim otrokom; opogumljajo jih pri njihovem klicu, ki je lasten vsakemu, in jih celo »silijo« s posebno skrbjo v pravo smer.

Za vsakega človeka je pomembno biti del družine, to je osnova verskega in človeškega učenja. Zato je družina poseben predmet preučevanja matere Cerkve, ki ne neha opozarjati, proučevati in izdajati dokumentov, ki so z družino povezani. Cerkev čuti prvenstveno in nujno nalogo v pastoralnem delovanju, da pomaga družini.

Zato moramo biti seznanjeni s svetovnimi dogodki, ki jih pripravlja Cerkev, in z dokumenti, ki se nanašajo na družino. Lansko jesen (oktobra 2014) je bila izredna škofovska sinoda o družini z naslovom Pastoralni izzivi družine v kontekstu evangelizacije. V septembru 2015 bo Philadelphiji v ZDA organiziran svetovni kongres o družini, ki se ga bo udeležil tudi papež Frančišek. V pripravi na to so izdelali zanimivo katehezo v različnih jezikih z naslovom Ljubezen je naše poslanstvo (Love is our mission).

V prihodnjem oktobru (2015) pa pričakujemo pomembno srečanje, 14. škofovsko sinodo, ki bo za glavno temo imela Poklicanost in poslanstvo družine v Cerkvi in sodobnem svetu.

Zanjo je bilo že pripravljeno delovno gradivo (Instrumentum laboris). Razdeljeno je v tri dele:

- ☞ Poslušanje izzivov, s katerimi se srečuje družina
- ☞ Pozornost na poklicanost družine
- ☞ Poslanstvo družine danes

Sinoda bo trajala tri tedne, pri čemer bo vsak teden posvetila eni od zgoraj naštetih točk. Papež Frančišek nas prosi, da molimo skupaj, da bi Cerkev preko teh dogodkov stopila na pot razločevanja in sprejela potrebne pastoralne ukrepe za pomoč družini ter soočila sedanje izzive z lučjo in močjo evangelija.

Kot sestre in bratje OFS gledamo na družino kot na prvenstveno okolje, v katerem živimo krščansko življenje in poklic OFS, kot nam nalaga 24. člen Generalnih Konstitucij. Ob tem nas opozarja, da najdemo v njej čas za molitev, Božjo besedo in krščansko katehezo. Prizadevamo naj si za spoštovanje vsakega življenja od spočetja in v vseh okoliščinah do smrti.

Isti člen nalaga zakoncem, naj najdejo v Vodilu OFS trdno pomoč na njihovi poti krščanskega življenja, v zavesti, da je v zakramentu svetega zakona njihova ljubezen deležna ljubezni, ki jo ima Kristus do svoje Cerkve. Pri tem pa potrjuje, da sta ljubezen zakoncev in potrditev vrednote zvestobe globoko pričevanje za lastno družino, Cerkev in svet.

V zavesti odgovornosti, ki jo imamo kot red, smo na zadnjem generalnem kapitulju v Assisiju (2014) namenili čas družini v razpravi na okroglih mizah in delu po skupinah. Skupnost Svete Trojice je bila predstavljena kot model ljubezni in komunikacije v družinah.

Rezultati dela po skupinah na temo družine so zajeti v štirih točkah sklepnega dokumenta generalnega kapitulja:

Pomen spolnosti in zakramenta svetega zakona naj se vključi v vse vzgojne programe OFS in FRAME.

Bratstva OFS naj postanejo kraji, kjer skrbijo in podpirajo tiste člane, ki živijo v posebnih težavah in izzivih družinskega življenja. →

Darovi za revijo Brat Frančišek

3.08.2015	Greif Veronika	10,00
3.08.2015	Marija Vilar	10,00
3.08.2015	Vera Golob	20,00
3.08.2015	Markon Anton	20,00
3.08.2015	Kristina Hafner	20,00
3.08.2015	Danica Sebanec	30,00
4.08.2015	Janaz Stražar	30,00
5.08.2015	Hodak Primož	15,00
7.08.2015	Gregorc Ivan	10,00
7.08.2015	Župnija Odranci	20,00
7.08.2015	Valenčič Anka	20,00
11.08.2015	Marija Kenda	15,00
11.08.2015	Vižintin	30,00
11.08.2015	Kavčič Cecilija	30,00
13.08.2015	Monika Kurinčič	10,00
17.08.2015	Štor Elizabeta	15,00
18.08.2015	Kranzar Jožefa	15,00
19.08.2015	Stepančič Ana	15,00
21.08.2015	Šolske Sestre Trst	120,00
24.08.2015	Fister Veronika	15,00
26.08.2015	Legen Jože	10,00
SKUPAJ		480,00 €

Opogumljati je potrebno bratstva OFS, naj organizirajo družinska srečanja in na splošno »delijo pomembne trenutke življenja« (Konst. 24) ter dajo priložnost, da so tega deležni tudi člani FRAME in njihove družine.

Pospeševati je potrebno molitev in konstruktivni dialog v družini. Kadar koli je primerno in potrebno »spodbujati oblikovanje zakonskih skupin« (Konst. 24,2).

Zavedamo se pomembnosti vloge, ki jo ima družina v človeški rasti, ne le telesni, ampak tudi duhovni. Nenadomestljiva je pri vzgoji otrok, ki imajo pravico do matere in očeta, ki skrbita zanje. »Niti najmanjše osnove ni za kakršnokoli enačenje homoseksualnih skupnosti z Božjim načrtom za zakon in družino« (besedilo je iz delovnega gradiva za sinodo).

Ko govorimo o družini, imamo v mislih podobo matere, očeta in majhnih otrok. Zavedamo se, da je najpomembnejše obdobje za vzgojo otrok njihovo otroštvo in mladost. V tem času lahko vplivamo na njihovo vedenje, ko so mladi, lahko posadimo setev, ki lahko prinaša sadove vse življenje ... Družina neguje prve vzgibe ljubezni in skrbi za življenje, na primer pravilne uporabe stvari, reda, čistoče, spoštovanja krajevnega ekosistema in varstva vseh živih bitij. Družina je prostor celostne vzgoje, kjer se oblikujejo razne ravni, ki so med seboj tesno povezane (papež Frančišek v encikliki *Laudato si*, 213).

Ko otroci odrastejo in odraščajo tudi družina, se vzgoja nadaljuje, ker gre za nalogo brez konca. Kljub temu pa se zavedamo, da je obdobje za vzgojo

in oblikovanje otrok izredno kratko. Ampak tako je bilo vedno. Če samo pogledamo na Mater Marijo – svojega otroka je našla, ko je delal po svoje, pri njegovih dvanajstih letih!

Kljub temu pa se vzgoja nikoli ne preneha in je bistvenega pomena, ko postanemo stari starši. »Ne smemo pozabiti na vlogo, ki jo imajo stari starši pri prenosu vere in verske tradicije« (Instrumentum laboris, 146). Od otrokovih najnežnejših let dalje je treba tudi preko vrednotenja babic in dedkov graditi zavest o spoštovanju starejših ljudi in usmerjati pozornost na potrebe starejših v družbi.

Ko postaneš starš, je vsa tvoja pozornost usmerjena v najboljše celostno oblikovanje otroka. Priča smo lahko velikemu žrtvovanju in trudu staršev pri vzgoji otrok, posebno v družinah,

ki živijo v deželah, kjer manjka programov v podporo družini. Ne moremo podrobno pregledati vseh primerov, ki vplivajo na zdrav razvoj družine, prepričani pa smo lahko, da je največji izziv, s katerim se starši srečujejo, kako biti dober zgled otrokom, ne da bi bilo razhajanje med besedami in delovanjem preveliko, v zavesti, da bodo otroci veliko več prejeli iz zgleda kot iz besed. Krščanske družine morajo tako otrokom pokazati modele življenja, ki temeljijo na vrednotah resnice, svobode, pravičnosti in ljubezni.

Vendar pa so otroci kmalu soočeni z svetom, ki jih obkroža in zdi se, da se je vse zarotilo proti krščanskemu pogledu, ki ga želijo posredovati starši: kultura, umetnost, znanost in sredstva javnega obveščanja na splošno. Pritisk se iz leta v leto povečuje. Primer take zarote je sedma umetnost: ko danes gledamo TV in filme, so ti

precej drugačni od tega, kar smo gledali pred leti (nanizanke v 60. letih so bile osnovane na zgodbah tradicionalne družine in njihovega vsakdana).

Zavedati se moramo, koliko poudarka v oglaševanju in posameznih kampanjah je dano prikazovanju, da so vsi tipi družine enakovredni. Tradicionalna družina se zavrača kot nekaj staromodnega. Kar se zdi kot naključje, je v resnici del dobro premišljene strategije. Prepričani smo lahko, da so novi modeli družine samo prikrito učenje, da bi tolerirali uničenje tradicionalne družine. In na žalost smo tudi člani Cerkve v stiku z različnimi antropološkimi modeli, ki pogosto vplivajo in radikalno spreminjajo naše mišljenje« (Instrumentum laboris, 91).

Nujno potrebujemo kulturno prerogovanje. Živeti moramo vredni poklica, v katerem smo bili poklicani (Ef 4,1). Moramo si vzeti čas za odprt in bratski pogovor o vlogi krščanske družine danes in o nujnem klicu, ki je namenjen nam, Frančiškovim, da začnemo spreminjati svet.

Prvi del

Nagradni okvir

Poiščite šest besed s po štirimi črkami, ki jih zahtevajo opisi, in jih navpično vpišite v debelo obrobljeni srednji del lika. Če posamezne črke nato s pomočjo številk prenesete v okvir na robu lika, boste na poljih od 1 do 24 prebrali rešitev – ime zavetnika Evrope in njegovo življenjsko geslo.

1. orodje, priprava za oranje, ki zemlje ne obrača, 2. dogovorjen znak, sestavljen iz enega ali več znakov, ki predstavlja določen podatek ali informacijo; tudi zaključni, končni del skladbe, stavka, 3. vodna žival, ki diha s škrkami in se premika s plavutmi, 4. kratko sporočilo, novica, 5. nenasičen ogljikovodik, katerega molekula vsebuje dva atoma ogljika, 6. krajša oblika ženskega imena Elizabeta; tudi ime tovarne v Metliki.

1	2	3	4	5	6	7	8						
24	1	15	2	12	3	23	4	2	5	7	6	21	9
23	16	22	5	3	13	17	10						
22	19	10	6	1	9	18	11						
21	14	20	24	4	8	11	12						
20	19	18	17	16	15	14	13						

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi:

VELIKO DELA, MALO PREPIROV.

Na uredništvo ste poslali 19 pravih odgovorov.

Hvaležni smo vam za vaše vztrajno sodelovanje.

Tokratni nagrajenci so:

1. nagrada: **Mitja Pikel**, Nušičeva 12, 3000 Celje;
2. nagrada: **Vinko Koren**, Magozd 4, 5222 Kobarid;
3. nagrada: **Igor Sladič**, Mestne njive 4, 8000 Novo mesto.

Čestitamo!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Frančiškanski trg 1, SI-8000 Novo mesto) do 30. novembra 2015. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Milan Bizant, Med svetlobo in senco;
2. nagrada: Revija Magnificat;
3. nagrada: 3 kompleti razglednic Sončna pesem.

Javier Garrido

Rožice sv. Frančiška

na novo prebrane in premišljene (20)

XX.

O prelepi prikazni, ki jo je videl mlad redovnik, ki se mu je habit tako pristudil, da ga je hotel sleči in zapustiti red

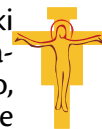
Neki zelo plemenit in nežni mladenič je stopil v red svetega Frančiška. Čez nekoliko dni pa je začel, naščuvan od hudiča, tako mrziti redovno obleko, da se mu je dozdevalo, ko da bi nosil ničvredno vrečo. Groza ga je bilo pred rokavi, kapuca se mu je studila in dolga ter raskava obleka se mu je zdela nezno-sno breme. In ker je tudi njegov odpor proti redu rasel, je končno sklenil sleči habit in se vrniti v svet. Medtem se je bil po navodilih svojega učitelja navadil z veliko pobožnostjo poklekniti, potegniti kapuco z glave in se s prekrižanimi rokami pripogniti, kadarkoli je šel mimo samostanskega oltarja, v katerem je bilo shranjeno Kristusovo telo.

Zgodilo se je, da je v noči, ko je hotel oditi in zapustiti red, šel mimo samostanskega oltarja in je mimogrede po svoji navadi pokleknil in se priklonil. V tem trenutku se je njegov duh zamaknil in Bog mu je pokazal čudovito prikazen. Pred seboj je namreč zagledal nešteto množico svetnikov, ki so prihajali v sprevedu po dva in dva, oblečeni v prelepa in dragocena oblačila. Obraz in roke so jim žarele kakor sonce in šli so mimo med petjem in angelsko godbo. Med temi svetniki pa sta bila dva lepše oblečena in olepšana kot vsi drugi; in bila sta obdana s takim veličastvom, da se je vsak, kdor ju je zagledal, močno čudil.

Skoraj na koncu spreveda pa je opazil enega, s tako slavo ovenčanega, da se mu je zdel bolj počaščen od drugih, kot novi vitez.

Ko je mladenič zagledal to prikazen, je ostrmel in ni vedel, kaj naj ta spreved pomeni; a povprašati si ni drznil in je od sladkosti strmeč obstal. Ko pa je spreved odšel, se je vendar osrčil, tekkel za zadnjimi in jih vprašal z velikim strahom, rekoč: "O predragi, prosim vas, dajte mi povedati, kdo so oni čudoviti ljudje, ki so v tem tako častljivem sprevedu." Ti so mu odgovorili: "Vedi, sin, mi vsi smo manjši bratje, ki prihajamo sedaj iz rajске slave." In vprašal je dalje: "Kdo sta pa tista dva, ki bolj žarita ko drugi?" Oni so mu odgovorili: "To sta sveti Frančišek in sveti Anton, in tisti zadnji, ki si ga videl tako počaščenega, je sveti brat, ki je pred kratkim umrl in ki ga zdaj zmagoslavno spremljamo v nebeško slavo, ker se je hrabro bojeval zoper skušnjave

in je do konca ostal zvest. In tako lepa svilnata oblačila, ki jih nosimo, nam je Bog dal v zameno za raskave kute, ki smo jih potrpežljivo nosili v redu, to žarenje pa, ki ga vidiš na nas, nam je Bog

Premišljevanje

Še ena zgodba, ki hoče zagovarjati proslavljanje frančiškanskega habita in frančiškanskega reda.

Ne vem, ali obstajajo temeljite študije o sociologiji redov in redovnih kongregacij. Zdi se, da je frančiškane vselej čudilo – nekoč in danes –, da so kandidati za vstop v bratstvo bili plemiškega rodu ali iz višjega srednjega sloja.

Na vsaki poti poklicanosti se pojavijo trenutki obsesivne tesnobe, ki se osredini v nekaj, kar predstavlja izgubo tistega, kar je nekoč dajalo gotovost našemu življenju.

To predpostavlja, da poklicanosti brez prelomov ni.

Tudi Pismo Hebrejcem govori o »oblaku prič«, ki spodbujajo našo zvestobo in nas opogumljajo v trenutkih krize.

Človeško je čutiti, da nas nekdo podpira in spremlja. Verujoči morajo čutiti

podelil zaradi ponižne pokore in svetega ubožstva, zaradi pokorščine in čistosti, katerim smo do konca služili. Zatorej, dragi sin, naj ti ne bo težko nositi tako rodovitno redovniško raševino; zakaj če boš z raševino svetega Frančiška iz ljubezni do Kristusa zaničeval svet in mrtvičil svoje meso in se hrabro bojeval zoper hudobnega duha, boš z nami vred prejel enako oblačilo in sijaj nebeške slave.”

Po teh besedah se je mladenič zopet zavedel. Od tega videnja okrepčan je odgnal od sebe vsako skušnjavo in se obtožil pred gvardijanom in pred brati. Od takrat si je želel trde pokore in raskave obleke, svoje življenje pa je sklenil kot redovnik v veliki svetosti.

V hvalo Jezusu Kristusu in ubožcu Frančišku. Amen.

življenjsko povezanost s tistimi, ki so pred nami hodili za Kristusom.

Zakaj sta na čelu spreveda Frančišek in Anton? Po sedmih stoletjih, če se ne motim, sta še vedno naša najpomembnejša vzornika.

Kdo je ta, zadnji in neimenovani, ki se je pravkar pridružil sprevodu? V naši zgodovini bratov vsi poznamo neznane svetnike, brez katerih naša zvestoba poklicanosti ne bi bila mogoča. Morda se v življenju niso posebno odlikovali, toda v nebesih bomo nedvomno videli neslutene čudeže. Čudeže nekaterih od njih celo zaslutimo.

Od krize k miru, k notranji gotovosti, k bratskemu občestvu, k radosti hoje za Kristusom.

Se nadaljuje

*Posodobljeni prevod Alojzija Resa
pregledal br. Miran Špelič.
Odmeve prevedel dr. Robert Kralj.*

Letno srečanje komisarjev za Sv. Deželo v vasici Herlany na Slovaškem

Osemsto let je že minilo, odkar frančiškani po naročilu Cerkve skrbimo za svetišča v Sveti deželi. Vanjo v širšem smislu spadajo tudi Ciper, Libanon, Sirija, Jordanija in Egipt. Ozemlje Svete dežele je tudi Palestina, ki je del Izraela.

Svetišča v teh deželah in pripadajoča krščanska središča so po eni strani občestva žive krajevne Cerkve ali pa so tudi hkrati romarska svetišča. Za oboje ima skrbništvo – varuštvo Svete dežele razvejano mrežo »komisarjev«, ki jih je nad sto po celem svetu. Naša naloga je vzpostavljati povezovalno med posameznimi deželami, informirati o dogajanju v Sv. Deželi, voditi romanja v svete kraje in tudi zbirati podporo za svetišča in lokalne skupnosti.

Letošnje srečanje komisarjev v vasici Herlany na Slovaškem je privabilo komisarje iz Italije, Poljske, Slovenije in gostujočo Slovaško. Običajni vsakoletni pregled dela za Sveto deželo je ovrednotil delo preteklega leta in obravnaval trenutno stanje vojne v Siriji. Zelo pretresljiv je podatek, da je Sirijo

zapustilo že 60 % kristjanov, kar je zelo slabo. Cilj preganjanja je počistiti krščansko ljudstvo iz teh krajev, da bo prostor za islam. Tako lokalni škofje kakor tudi Kustodija Svete dežele stojijo na stališču vrnitve. Samo mir v Siriji bo omogočil vrnitev tisočev. Trenutni begunci v Evropi naj imajo cilj, da se vrnejo v svoje dežele, kjer so najstarejša verska ognjišča, in to prav od začetka krščanstva. To so cilji, ki bodo doseljivi v daljšem časovnem obdobju. Zelo podpiramo izjavo sirskega predsednika Asada, ki je skupaj z Rusi poslal sporočilo Evropi: Ko boste prenehali podpirati teroriste, bo nastopil mir tudi v Siriji. Dvoličnost politikov je zelo odgovorna za nastalo situacijo v Siriji. Pomoč, ki jo zbiramo, bo še naprej šla v Sveto deželo za omogočanje življenja tistih, ki so ostali tam. Ne bo šla v podporo beguncem v Evropi. Za to naj skrbijo druge institucije, kajti cilj je, da se vrnejo čimprej nazaj.

Naše srečanje od 14. do 19. septembra 2015 je bilo namenoma v vasici Herlany na vzhodu Slovaške, ker je na novo začel delovati komisariat v Preševu in je tovrstno delo frančiškanov malo znano. Tako smo se že 15. septembra udeležili romanja domačinov na hrib Harwardov (920 m), dve uri in pol peš z molivijo rožnega venca Marijinih žalosti in nato še križevega pota.

Molili smo v slovaškem, poljskem, albanškem in slovenskem jeziku. 15. september je namreč narodni praznik na Slovaškem, dela prost dan, ker je Žalostna Mati zaščitnica Slovaške. Višina in strm vzpon sta nekatero starejše sobrate tako zadihala, da so morali pot do vrha nadaljevati z terenskimi vozili. Sledila je skupna maša, ki jo je vodil domačin, misijonar v Albaniji, somaševali smo komisarji in sledilo je še skupno veselje ob blagoslovu razglednega stolpa, ki je plod evropskega čezmejnega sodelovanja s Poljsko. Za domačine je bil to zelo zanimiv dan, ker še nikoli niso videli toliko frančiškanov na enem zboru. Tudi župan se je udeležil procesije, v njej sodeloval z molitvijo in na koncu vsem navzočim omogočil pogostitev z golažem in pijačo.

Zadnji večer smo preživeli v družbi dveh županov, iz Harwardova in Prešova. Na Slovaškem se župan imenuje starosta. Dobrotniki srečanja so pripeljali s seboj tudi folklorno skupino, ki je prinesla zdravega in živega slovanskega duha, kar je bilo posebej za italijanske komisarje pravo začudenje. Njihova predstava o tem delu Evrope je bila, da je še vedno komunizem in da Rusi še vedno nadzorujejo javno življenje. In so se zelo ušтели. Različne zdravice, tako županov, kakor tudi vikarja Kustodije, p. Dobromirja in gostitelja p. Pija, so izrazile zelo veliko koristnost novega odkritja Svete dežele in dela frančiškanov v njej.

Naj se na koncu ne pozabi omeniti tudi zasluge premnogih dobrotnikov Svete dežele, ki skrito ali javno podpirajo dejavnost misijonov v teh krajih. Med dobrotniki so tudi prostovoljci, ki odidejo v Sveto deželo za mesec ali dva in s praktičnim fizičnim delom darujejo usluge prostovoljno za blagor Kustodije Svete dežele.

Pripravil p. Peter

Darovi za šole v Sveti deželi 1. 8. – 29. 9. 2015

Marija	Kotnik	5,00 €
Ana	Beguš	5,00 €
Marija	Vilar	5,00 €
Ivana	Marinčič	10,00 €
Slavica	Mihovljanec	10,00 €
Milena	Kostadinovič	10,00 €
Ida	Zupančič	10,00 €
Lidija	Grbec	10,00 €
Anica	Lambrovski	10,00 €
Car	Kristina	10,00 €
Branko	Pavlin	15,00 €
Irena	Arko	15,00 €
Tatjana	Komel	20,00 €
Alojzija	Vrabič	20,00 €
Marija Majda	Zupančič	20,00 €
Dragica	Čavlovič	20,00 €
Roman	Lenassi	20,00 €
Janez	Butala	20,00 €
Agata	Smodiš	20,00 €
Marjana	Pevec	20,00 €
Anamarija	Pirc	20,00 €
Zdenka	Jukič	20,00 €
Kamila	Bonutti Hajdinjak	20,00 €
Tina	Podgoršek	20,00 €
Majda	Tomc	20,00 €
Janez	Mrak	20,00 €
Franc Marija	Grad	25,00 €
Bojana	Kompare	25,00 €
Cecilija	Kavčič	30,00 €
Slavica	Kuzelj	30,00 €
Martina	Orožen	40,00 €
Marko	Kolar	40,00 €
Alojzija	Munda	40,00 €
Jožef	Turk	43,74 €
Marinka	Grdadolnik	50,00 €
Agata	Smodiš	50,00 €
Vika	Mrzljak	50,00 €
Jožica	Glavan	50,00 €
Ernest	Gungl	50,00 €
Pavla	Kindermann	50,00 €
Vlasta	Globevnik	60,00 €
Nika	Beravs	60,00 €
neznani darovalec		80,00 €
Jožefa	Krevs	200,00 €
Milan	Prezelj	500,00 €
SKUPAJ		1868,74 €

Novice iz Svete dežele

SEPTEMBER 2015

Oprema in zdravila za Sirijo

V Alepu, mestu, ki so ga še posebej močno prizadela leta vojne, so danes le štiri bolnišnice; približno polovica zdravnikov je pobegnila v tujino, poleg tega pa so usmrtili ali mučili na desetine zdravstvenih delavcev. Večina prebivalstva na tem območju pa si tudi ne more več privoščiti plačevanja zdravstvenih storitev.

S pomočjo radodarnosti številnih prijateljev Združenje pro Terra Sancta usklajuje dostavo pomoči za reševanje krize in lajšanje trpljenja tolikšnega števila ljudi. Zlasti še podporo namenjamo bolnišnici v Alepu, ki je v zadnjih letih postala center za sprejemanje in zagotavljanje osnovne oskrbe žrtvam vojne. Kljub večjim težavam, kot so izpadi električne energije in pomanjkanje osebja in prostorov, je bolnišnica uspela neprekinjeno delovati ter sprejema ranjence iz vseh etničnih skupin in religij, zlasti še otroke.

Fotografije prikazujejo nedavni prevzem in namestitev novega aparata za kisik, ki proizvaja kisik neposredno iz okoliskega zraka. Četudi ta pridobitev pomeni le kapljico v vedru, bo v pomoč pri reševanju življenj in vir upanja ozdravitve za veliko tistih, ki so ostali v Alepu in so bolni.

Zaradi podpore dobrotnikov lahko še naprej zagotavljajo konkretno pomoč v bolnišnici:

- ☞ pri popravilu in zamenjavi glavne elektromedicinske opreme, ki je v zadnjih mesecih utrpela ogromno škodo;
- ☞ pri zagotavljanju prisotnosti usposobljenega osebja v bolnišnici;
- ☞ pri pokrivanju osnovnih stroškov hospitalizacije in poslovanja za mnoge bolnike, ki si tega ne morejo privoščiti.

V Vatikanu razpravljali o pomoči Siriji

V četrtek, 17. septembra 2015, je v Vatikanu Papeški svet Cor Unum organiziral sestanek za vse katoliške dobrodelne organizacije, ki pomagajo pri sirski krizi. Sestanka se je udeležil tudi Tommaso Saltini, direktor Združenja pro Terra Sancta, skupaj s svojim sodelavcem Giacomom Gentilejem.

Namen srečanja je bil oceniti doslej opravljeno delo in poudariti kritična področja in prednostne naloge za v prihodnje, pa tudi ustvariti večjo sinergijo med različnimi organi, ki pri tem sodelujejo s Svetim sedežem.

Združenje pro Terra Sancta je vse od začetka vojne pomagalo frančiškanskim bratom pri njihovem poslanstvu v Siriji, in sicer je podpiralo samostane in župnije, ki nudijo zatočišče in skrbijo za osnovne potrebe (hrana, obleka in zdravila) velikega števila družin. Doslej so bili vzpostavljeni štirje sprejemni centri (Knayeh, Yacoubieh, Jser-El Chougour in Jdeideh), ki so omogočali namestitev za okoli 200 ljudi ter oskrbovali potrebe okoli 4.000 ljudi dnevno. Vsak mesec pomagajo tudi okoli 50 družinam najti nove domove.

Frančiškani Kustodije Svete dežele so delovali v Siriji že pred začetkom konflikta in prav zaradi tega razloga lahko dejavno zagotavljajo potrebno pomoč.

Združenje pro Terra Sancta je s pomočjo velikodušnosti mnogih darovalcev, ki so namenili svoje majhne, a številne donacije, že pomembno prispevalo k lajšanju krize. Vendar pa to še vedno ni dovolj. Stiska je velika in mnogi ljudje so preživeli le zaradi tuje pomoči. Sredstva fizično prinašajo v Sirijo, kar je jamstvo, da jih pravilno uporabljajo.

Program Skupnosti Bližnjega vzhoda

Prva izvedba programa Skupnosti Bližnjega vzhoda se je pravkar zaključila z velikim uspehom. Program, ki je namenjen študentom iz tujine, nudi priložnost za poglobljen študij o Bližnjem vzhodu.

Šest študentov, ki prihajajo z različnih univerz, ima za seboj tri intenzivne tedne pouka, ekskurzij in predvsem številna pomembna srečanja. Ob koncu programa smo jih vprašali o njihovih vtisih o programu.

»Če povem naravnost, so bili ti trije tedni nepozabni,« pravi Mario. »Še vedno imam svež spomin na podobe živih kamnov, tj. ljudi na področjih, ki smo jih obiskali. Pravzaprav je bilo naše potovanje edinstveno ravno zaradi njih, pa tudi zaradi tega, kar smo spoznali, ko so nas popeljali skozi svojo vero in zgodovino ter nas seznanili s političnimi in kulturnimi razmerami. Imeli smo priložnost slišati pričevanja tistih, ki živijo v tem delu Bližnjega vzhoda, ter srečati ljudi,

ki delajo pri različnih projektih za izgradnjo konkretne prihodnosti kljub preprekam in težavam, na katere zadevajo.«

»Ti trije tedni so bili koristni,« pravi drug udeleženec, »za spoznavanje nepričakovane resničnosti, za katero sploh nisem vedel, da obstaja. To mi je pomagalo odpreti um in srce, opustiti prejšnja videnja o stvareh, ki sem jih pridobil med študijem. Srečali smo pomembne ljudi, ki so me resnično presenetili, in bil sem navdušen nad njihovim velikim poznavanjem lastne zgodovine, predvsem pa me je presenetila njihova zvestoba krajem, v katerih živijo, ter tudi njihov pogum.«

Študenti so bili nastanjeni v Betlehemu in so imeli priložnost spoznati številne ustanove, študijske centre, lokalne univerze in šole ter različna društva in združenja, ki delujejo na tem območju. Nato so obiskali več bližnjih krajev z namenom, da bi skušali razumeti kompleksno družbeno in politično situacijo, pa tudi uživali lepote zgodovinskih in kulturnih znamenitosti: od Jeruzalema do Hebrona, od Nablusa do Jerihe, od Betanije do Sabastije, šli so pa tudi na sever do Galilejskega jezera ter na obalo Sredozemskega morja, odkrivali Ako in Golansko planoto ter se podali do meja Sirije in Libanona.

Program je podprlo Združenje pro Terra Sancta skupaj z Katoliško univerzo v Milanu, podporo pa je nudila tudi celotna mreža Pro Terra Sancta in Center za mozaike v Jerihi.

Moj slovenski camino

ŠESTI DAN: LJUBLJANA – BLATNA BREZOVICA – VRHNIKA – LOGATEC = 41 km

»MENE JE PONOČI ZEBLO, PA SEM SE POKRIL. S ČIM? Z ZADRGO!« (Vinko)

Dobili smo se ob 6h, se takoj podali na pot in imeli zajtrk pri Mimi in Stojanu na Viču – v uti na vrtu. Lepo, prijazno, dobro in postreženo s srcem. Hvala!

Pot smo nadaljevali po Barju. Z nami je šel tudi Jože, Olgin mož. Prišli smo do Notranjih gor, tam popili dobro kavo in se ustavili pri kapelici, kjer je tudi geometrijsko središče Ljubljanskega barja. Nadaljevali smo ob stari strugi Ljubljani. Njeno naravno okljukasto pot so najprej spremenili Rimljani, ki so potrebovali hitrejšo prometno povezavo za prevoz kamna iz Podpeči do Emone. V vasi Bevke je začela UČNA POT, kjer sva z Bredo prebrali zelo veliko zanimivosti:

V Ljubljani so leta 2001 našli kamen mejnik, ki je dokazal, da Emona ni bila nikoli v Panoniji, saj je bil Oglej do Bevk.

Ljubljana – reka s sedmimi imeni: najprej se na svojem prvem izviru pod Snežnikom imenuje Truhovica, potem Obrh, pa Stržen, Rak, Pivka, Unica, vse dokler v Močilniku pri Vrhniki ne privre na svetlo kot Ljubljana. Po dobrih 40 km se pri Zalogu izlije v Savo.

Leta 1981 je fantek s kmetije P'r kaminu našel zaklad, rimske srebrnike, za katere je mislil, da so kamenčki. Nekaj jih je stresel nazaj v vodo, nekaj razdelil prijateljem in, ko se je razvedelo, so se vključili arheologi in raziskali tudi to pomembno najdbo.

Flora in favna na Barju, ki je zelo raznolika in bogata.

Barjanska zemlja in njene posebnosti. Reko Ljubljanico, pa tudi celotno Barje so najbolj spremenili v času velikih osuševalnih del, predvsem z graditvijo Gruberjevega kanala (1772–1780) ter regulacijo struge skozi Ljubljano.

Po blatnih poteh in kolovozih smo prišli do Blatne Brezovice in ugotovili, da ima zelo dobro ime. Obiskali smo cerkev sv. Jakoba, zapeli, zmolili in se mu priporočili. Pot smo nadaljevali po »tankovski cesti« proti Vrhniki, mimo Cankarjevega spomenika, mimo spomenika Miroslavu Vilharju, navzgor proti Klancu siromakov. Na kavi in čaju, mafinih in skutinemu zavitku smo se ustavili pri Juriju, tudi prijatelju poti sv. Jakoba. Pridružil se nam je Čečev Franci, Postojnčan, ki je bil naš odlični vodič po Notranjski. Čakal nas je sicer spodaj pri cerkvi, v slaščičarni, da bi se pogostili s kremšniti, pa smo ga spregledali. Pa drugič, Franci, kremšnite nas bodo počakale!

Logatec – naš cilj. Povečerjali smo v gostilni Baron, ki so jo izjemoma in gostoljubno odprli za nas, prespali pa zelo romarsko na podstrešju župnišča, ki postaja tudi romarsko zavetišče.

Zvečer sta Olga in Ana naredili (uspešno) operacijo mojih žuljev in vsi smo se čudili pravi Jakobovi puščici na mojem žulju. Res, prava puščica, pravilna in lepa – kot znamenje, da sem na pravi poti in da moram naprej ...

Vinka je ponoči zeblo, pa se je pokrilo. S čim? Z zadrigo! Evo, tako narediš, če te zebe. To je to! Pa smo se spet veselo nasmejali. Romarji se znajdemo vedno in povsod.

Se nadaljuje

Počitniški potopis

po Kareliji, Norveški, Švedski, Finski, Talinu in St. Peterburgu
NE BOJ SE STOPITI NA NEZNANO POT, DA BI DOSEGEL NEZNANI CILJ!
 – 2011 (p. Peter Lavrih)

2. del; Torek, 2. avgust 2011

Porciunkula je za naš red danes praznik. Točno kot ura v Švici, je pripravila babuška načrtovane dobrote in v sobi sem jih pospravil. Poslovil sem se, seveda brez kakšnih posebnih čustev, saj se vendar ne spodobi! Sicer bi bilo v slovanskem svetu normalno, trikratno poljubljanje, v imenu Sv. Trojice. Vendar, nekateri hladni Slovani tega ne delajo kar tako.

Kot mi je svetovala cenjena babuška, sem vzel mašrutko 142 do metroja in potem na voksal Ladogski. In natančno eno uro sem potreboval. Kako veliko mesto je St. Peterburg! Menda kar blizu štirih milijonov. In na postaji sem uspel urediti še elektronsko pošto, ki je prispela. Že sedim v vagonu št. 5 na sedežu in ležišču 13. Ni minilo nekaj minut, ko so bili na svojih mestih tudi ostali potniki. Kar nenadoma mi ponudi roko: »Ja Roman!« se prdestavi. In ostala družina naokrog. Bili smo namreč v vagonu, ki ima »plackarte«, torej brez kupejev in so ležišča povprek in po dolgem. Takoj je vzpostavljeno domače vzdušje, saj smo vendar Slovani, prijazni in sproščeni. In že mi začne razlagati nasproti sedeča gospa, da se vračata s sinom iz Nemčije, kjer je poročena njena hčerka. Kako je bilo lepo v Nemčiji in kako lepo je njeni hčerki. Sploh in oh. Vlak že drvi ven iz Peterburga mimo največjega evropskega jezera (Ladoško jezero), ki predstavlja povezovalno vodno pot od St. Peterburga do Severnega pola mimo Murmanska. K tej vodni poti je sicer pripomogel sam Stalin, ko je dal zapornikom nalogo, da so kopali karelijsko blato in kamenje, da so prebili povezovalno vodno pot do Belega in Barentovega morja.

Teh kratkih sedem ur vožnje je kmalu minilo. Vmesne postaje s tržnicami vseh mogočih prodajnih jedilnih potrebščin so minile hitro. Postaja Petrozavodsk me pokliče k izstopu. Klasična Leninova postaja z zvezdo, zvonikom in centralnim stilnim boljševisičnim poslopjem. Nobene spremembe v zadnjih osemdesetih letih razen Putina, ki je dovolil, da se to mesto odpre. Da lahko vanj vstopijo tujci brez težav. Iščem prenočišče in iščem čoln, ki bi me peljal na otok Kiži. Peš najdem prenočišče in pristanišče. V prenočišču mi bodo zaračunali kar 3000 rubljev za noč in zajtrk. Najprej, seveda, sv. maša. Našo Porciunkulo slavim sicer v bolj skromni izvedbi, vendar duša se raduje. V uradu za turiste so prijazne mladenke priporočale svojo turistično varianto, vendar sem se kar sam napotil v pristanišče, kjer sem izvedel, da bo tja prihodnji dan peljal nekakšen katamaran, hitri čoln, ob 11.30 ali ob 12.15, in da se lahko vrnem najprej ob 17.30. To je pa nemogoč povratek, kajti moj vlak proti Murmansku pelje že ob 17.22 in karto že imam. Potrebna bo sprememba vozovnice in vlaka. Odpravim se na postajo in potožim pred okencem: Problem! Uslužbenka se turistu popolnoma posveti in naprej vrne denar za že kupljeno karto in najde novo za vlak, ki bo peljal naslednjo noč šele ob 00.50. To ne bo več plackarta, ampak kupe za štiri osebe, in to za 3.134,30 rubljev. Ob povratku do hotelčka pa odkrijem katoliško cerkev in se vanjo zatečem, da bi počastil Gospoda. Vidim, da zunaj vneto urejujejo vrt, sami mladi, in odkrijem, da je prihodnji dan maša zvečer ob 19h.

Se nadaljuje

Adventni Salzburg s pevskim koncertom

»Sneg v Betlehemu«
Petek in sobota pred prvo adventno nedeljo 27. – 28. nov. 2015; z vlakom

Na severni strani Alp poznajo zelo pestro paleto adventnih pesmi, glasbenih prizorov adventnega pričakovanja v globoki zimi. Blizu Salzburga je nastala tudi Sveta noč. Letos želimo okusiti nekaj tega bogastva v petek pred prvo adventno nedeljo, 27. novembra 2015.

Program:

Petek, 27. nov., ob 9.00 zbiranje na ljubljanski železniški postaji (peron smer Villach – München), odhod vlaka ob 9.22 in prihod v Salzburg ob 13.48. Namestitev v hotelu in priprava na adventni koncert »Sneg v Betlehemu« v Veliki dvorani. Večerja v lastni režiji ali iz popotne torbe.

Sobota, 28. nov.: po zajtrku sv. maša pri frančiškanih in nato ogledovanje lepot adventnega mesta, posamično ali v skupini: stolnica sv. Ruperta, grad, cerkev sv. Petra, Mozartova hiša ..., vse to vam bo na izbiro. Možnost adventnih nakupov za Miklavža. Ob 14.12. odhod vlaka z glavne postaje v Salzburgu in vožnja domov. Prihod v Ljubljano ob 18.31.

Cena romanja: 170 € (članska) – vožnja v obe smeri z vlakom, hotelska namestitev z zajtrkom, vstopnica za koncert. **PLAČILO OB PRIJAVI.** Premikanje po Salzburgu: postaja, hotel, koncertna dvorana bo peš, lahko tudi mestni promet. Niso pa razdalje neobvladljive s peš hojo.

V PRIMERU UDELEŽBE NAD 40 oseb, bo avtobusni prevoz pod enakimi pogoji.

PRIJAVE so potrebne čim prej zaradi omejene rezervacije vstopnic. Najpozneje do 15. oktobra (če vstopnic prej ne zmanjka!).

Zahvala kolesarskim donatorjem – Loara – Sv. Martin 2015

Tudi z donatorji s posluhom za kolesarstvo smo na poti uspešno obnavljali energijo za kolesne pedale. Z veliko hvaležnostjo našim dobrotnikom, ki jih navajamo tukaj:

Življenje v gibanju

Mercator

ŠVICA – V ZIMSKO IDILO – GLACIER EXPRESS – Chur – Zermatt (sv. Mavricij) in Goldenpass

20. – 24. januar 2016
5 dni, 2 noči v mladinskih domovih
z več ležišči, 2 noči na vlaku)

PROGRAM:

1. dan, 20. jan. (sreda): Zvečer ob 21.10 odhod vlaka iz Ljubljane. Nočna vožnja v ležalnikih do Buchsa (SG) v Švici.

2. dan, 21. jan. (četrtek): Prestop na švicarsko železnico in vožnja do Chura. Tam obisk stolnice, kjer je nekdanje deloval naš rojak nadškof A. Suštar. Nadaljevanje z GLACIER EXPRESOM do Zermatta. Vlak velja za najpočasnejši ekspres, je pa zato svetovno čudo zaradi enkratne ozkotirne proge med St. Moritzem in mondenim Zermattom, večerja in prenočevanje v mladinskem domu v Zermattu z več ležišči.

3. dan, 22. jan. (petek): Ves dan za zimsko razvajanje v Zermattu. Možnosti sprehodov, smučanja, vzpon z žičnico na Klein Matterhorn ali z vlakom na Gornergrat (posebno doplačilo). Sv. maša, večerja in prenočevanje na istem mestu.

4. dan, 23. jan. (sobota): Po zajtrku in sv. maši z vlakom do Montreuxa ob Ženevskem jezeru in skozi zimsko romantiko, Gstaad, Zweisimmen in naprej do Züricha ter z nočnim vlakom z ležalniki po 4 postelje v Ljubljano.

5. dan, 24. jan. (nedelja): Prihod vlaka v Ljubljano ob 8.10.

CENA POTOVANJA: 495 € za člane (železniška vozovnica za vse navedene proge, 2x spanje v mladinskem domu in 2 polpenziona, 2x spanje na vlaku z ležalniki). Plačilo ob prijavi: 200 €.

MEHIKA – 9 dni

30. januar – 7. februar 2016

Romarsko središče Naše gospe Guadalupe – najbolj obiskano katoliško romarsko središče na svetu.

Mexico City – izjemna prestolnica, čudovito zgodovinsko središče, tradicionalen Xochimilco.

Teotihuacan – veličastno arheološko nahajališče z visokimi piramidami.

Puebla – lepo ohranjen stari del mesta s prelepo katedralo in cerkvijo sv. Dominika.

Chichen Itza – eno od sedmih čudes novega sveta, zelo lepi ostanki nekdanjega mogočnega majevskega mesta.

Playa del Carmen – živahno obmorsko letovišče z obširno ponudbo in dolgo belo plažo s turkiznim morjem.

1. dan: Ljubljana – Benetke – vmesno letališče – Mexico City.
 2. dan: Mexico City – Guadalupe – ogled mesta.
 3. dan: Mexico City – Guadalupe – Teotihuacan – Puebla.
 4. dan: Puebla – letališče Mexico City – Cancun – Chichen Itza.
 5. dan: Chichen Itza – Playa del Carmen.
 6. dan: Playa del Carmen
 7. dan: Playa del Carmen
 8. dan: Playa del Carmen – Cancun – polet proti Evropi
 9. dan: Benetke – Ljubljana
- Več info na <http://www.sveta-dezela.si>

CENA: 2100 € – 25 in več oseb; 2170 € – 20–24 oseb; 2230 € – 15–19 oseb;

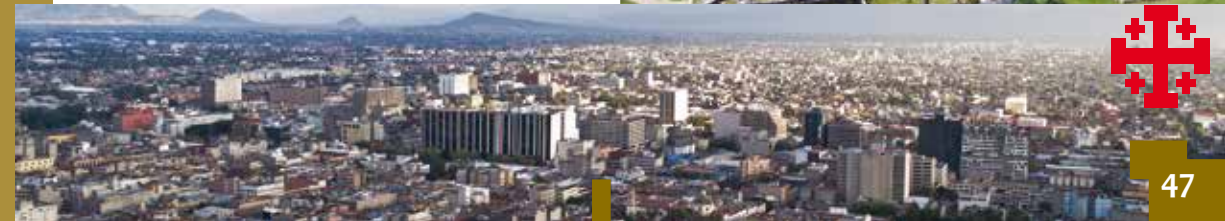
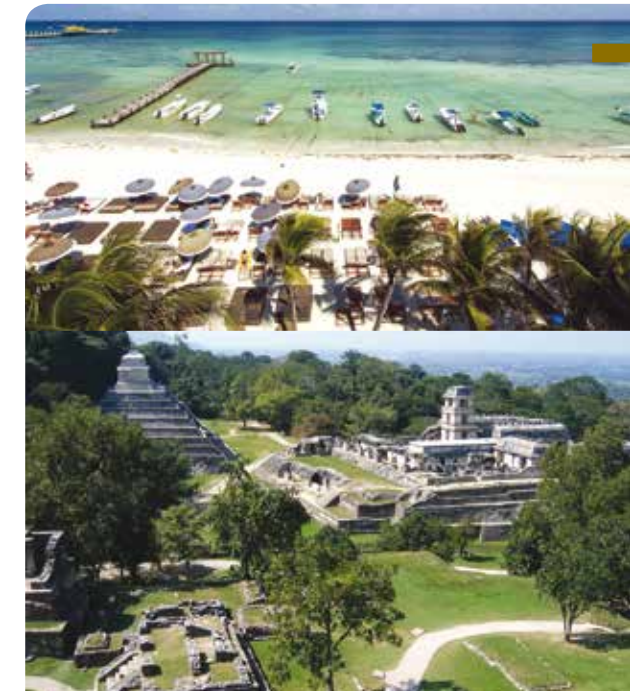
CENA VKLJUČUJE:

Organizacijo potovanja
-Povratno letalsko vozovnico Benetke – Mexico City ter Cancun – Benetke
-Prevoz Ljubljana – Benetke – Ljubljana
-Vodenje slovenskega vodnika
Lokalne vodnike

-Nočitve po programu (7x nočitev v standardnem hotelu na ravni 3*)
-Vsa prehrana po programu (7x zajtrk, 6x večerja, 1x kosilo)

-Vse prevoze po programu
-Notranji let Mexico City – Cancun

Vse vstopnine po programu
CENA NE VKLJUČUJE: Dodatnega zavarovanja za tujino, napitnine 20 €
DOPLAČILA PO ŽELJI: Doplačilo za enoposteljno sobo (250 €)

Molitvenik ANGELSKI ROŽNI VENEC

Brošurica je molitvenik angelskega rožnega venca. Vodi nas skozi celotno molitev. To pobožnost je nadangel Mihael leta 1751 razodel Božji služabnici, karmeličanski redovnici s. Antónii d'Astónaco na Portugalskem. Knez angelov ji je rekel, da želi, naj ga častijo z devet-imi vzkliki v čast devetim angelskim zborom. Vsak vzklik mora vsebovati omembo angelskega zbora, očenaš in tri zdravamarije. Ob koncu rožnega venca je treba zmoliti še štiri očenaše, posvečene po vrsti sv. Mihaelu, sv. Gabrielu, sv. Rafaelu in angelom varuhom.

format 10 x 15 cm | obseg 32 strani | cena 1,80 €

NAPOVEDUJEMO

Besede življenja 2 JEZUSOVA POT

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Frančišek**
Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 2429312; faks: 01 2429313; e-mail: zbf@ofm.si
www.ofm.si/zbf/